

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

februarie 2013

Curierul Adventist

Lumini
și
umbre

de la Minneapolis

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

8

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Prin credință

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Calendarul evenimentelor din luna martie
- La odihnă

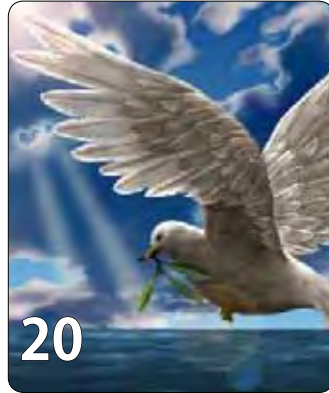
8 Principal

Ion Buciuman

Hristos și neprihănirea Sa

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Sălcioara
- Trinidad-Tobago

20

12 Minneapolis 1888

Florin Lăiu

Lumini și umbre la Minneapolis

14 Minneapolis 1888

Florin Lăiu

„Cântarea arcului”

16 Minneapolis 1888

Florin Lăiu

Minneapolis după Minneapolis

18 Istorie biblică

Traian Aldea

Bună dimineața, Ierusalime!

21

20 Adventist World

Ángel Manuel Rodríguez

A fost potopul lui Noe universal?

21 Muzica speranței

Mihai Bejinariu

Muzica în închinare – scop sau mijloc?

22 Istorie contemporană

Gheorghe Modoran

Persecuții în primii ani de „libertate” comunistă

24 Jurnal de misiune

Ela și Adelin Bortiş

Jurnal de pe câmpul de luptă

28

26 Profeție biblică

Laurențiu Moș

Tu zici că ești laodiceean... și nu știi...

28 Adventist World

Ted Wilson

Chemați la lucrarea împăcării

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Dacă știi...

31 De la inimă la inimă

Teodor Huțanu

Redeșteptarea în 2013: strategie sau stratagemă?

Anul XC, februarie 2013. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director **Iacob Pop**; Redactor-șef **Virgiliu Peicu**; Redactor **Iosif Diaconu**; Consultanți: **Teodor Huțanu**, **Ioan Câmpian-Tătar**, **Eduard Călugăru**, **Georgel Pirlitu**, **Paul Pauliuc**, **Lucian Cristescu**, **Mihai Maur**, **Romeo Asanache**, **Daniel Delcea**; Colaboratori speciali: **Romică Sirbu**, **Nelu Burcea**, **Ciprian Iorgulescu**, **Daniel Chirileanu**, **Marius Munteanu**, **Constantin Dinu**; Redactor-corector **Livia Ciobanu-Mihai**; Corector **Elena Buciuman**; Tehnoredactor **Irina Toncu**; Adresa de corespondență **Curierul Adventist**, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare **Tipografia Fast Print**, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Prin credință

Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! (Evrei 11:6)

În fața unui mare auditoriu interesat de problema biruinței în viață și în lupta cu păcatul, conferențiarul a declarat că secretul se află în încredere și credință. Termenul „credință” indică o varietate de înțelesuri și se aplică unui lung șir de experiențe umane. Ca să înțelegem rolul credinței în experiența religioasă, vom aborda câteva aspecte legate de natura ei. Este sinonimă cu „încrederea” sau „convingerea puternică”. Aceasta înseamnă convingere în absența dovezii și hotărârea de a acționa.

În Vechiul Testament, termenul „credință” se referă la relația exclusivă și personală dintre Dumnezeu și om. Acest tip de relație cuprinde toate aspectele vieții unei persoane, inclusiv atitudinile interioare și sentimentele, precum și comportamentul exterior (Psalmii 78:22). În același timp, termenul ebraic include și alte elemente, cum ar fi: cunoașterea, voința și temerea, sau frica de Domnul (Exodul 14:31).

Isaia subliniază importanța credinței până la punctul când devine singurul mod de viață posibil care trebuie să depășească obstacole foarte mari, așa cum ar fi aparenta absență a lui Dumnezeu. Ca rezultat, credința devine o putere supraomenească, miraculoasă, care face imposibilul posibil și care sfidează aparențele (Isaia 40:31).

Conceptul Noului Testament despre credință este clădit pe cel al Vechiului Testament. În general, cuvântul grecesc folosit pentru „credință” înseamnă „a te baza pe”, „a avea încredere”, „a fi convins”, „a crede”. Să crezi înseamnă să accepți drept credibil, să privești drept adevărat ceva ce nu pare a fi real (Ioan 2:22). Aceasta implică, de asemenea, ascultare, încredere și speranță (Evrei 11). Personajele menționate în Evrei 11 au acționat pe baza încrederii în Dumnezeu, fără vreo dovadă vizibilă care să sprijine făgăduințele Sale.

În epistolele sale, Pavel leagă credința cu Evanghelia. Credința înseamnă acceptarea proclamației creștine cum că Isus este Domn.

Aceasta implică o relație cu Hristos, care duce la mântuire (Romani 10:10). Cuvântul „credință” poate face referire și la conținutul convingerilor, sau la ceea ce se crede. Galateni 1:23, de exemplu, conține expresia „propovăduirea credinței”, și 1 Timotei 1:2 îl descrie pe Timotei ca „adevăratul meu copil în credință”. În scrierile lui Pavel, credința devine un element decisiv în experiența creștină; ea reprezintă o condiție indispensabilă a mântuirii; „căci prin har ați fost mântuiți, prin credință...” (Efeseni 2:8,9). Pentru Pavel, credința și păzirea poruncilor exprimă esența caracterului unui fiu al lui Dumnezeu (Evrei 11:6).

În scrierile lui Ioan, conceptul credinței implică o renunțare la lume și o întoarcere spre invizibil (Ioan 20:29). Aceasta oferă credinței o trăsătură miraculoasă care își are rădăcinile în lumea cerului. Credința îi ia pe urmașii lui Hristos din lume și îi face moștenitori ai lucrurilor care nu se văd (Evrei 11:1). Această formă radicală de viață este posibilă doar prin revelația lui Dumnezeu, doar pentru că Lumina a venit. Iar credința este implicată în chiar percepția Luminii și a Adevărului.

Credința și cunoașterea sunt strâns legate în Evanghelia după Ioan. Uneori, cunoașterea este consecința credinței, alteori credința este rezultatul cunoașterii, căci cunoașterea începe cu credința și, în mod similar, toată credința devine cunoaștere (Ioan 6:69).

Cu aceste considerații biblice în minte, putem identifica trăsăturile esențiale ale credinței. Așa cum o descrie Biblia, credința este, în mod fundamental, exercitarea încrederii în Dumnezeu, o puternică încredințare în capacitatea Lui de a ne proteja și de a întâmpina nevoile noastre. În cel mai important sens, credința este exercițiul încrederii în Dumnezeu, ca sursă a salvării noastre. A avea credință înseamnă să te bazezi complet pe puterea lui Dumnezeu de a mântui, dincolo de orice realizare omenească. Este condiția indispensabilă a salvării noastre. ■

Virgiliu Peicu este redactor-șef la Curierul Adventist

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

60 de tineri români, participanți la Impact Scandinavia

În perioada 27 decembrie 2012 – 1 ianuarie 2013, campusul Școlii Adventiste Ebekyholm din Suedia a fost gazda Congresului Impact Scandinavia, care a reunit, sub tematica „IT IS TIME”, peste 400 de tineri adventiști din peste 24 de țări.

IMPACT Scandinavia este rezultatul efortului echipei de organizare, formată din tineri adventiști dedicați misiunii bisericii, și al Departamentelor de Tineret ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Suedia, Norvegia și Danemarca. Scopul acestui congres este inspirarea, motivarea și pregătirea tinerilor adventiști pentru a împlini lucrarea de vestire a Evangheliei întregii lumi.

Tinerii au participat la seminare și pleneri deosebit de motivatoare ce abordau tematica reînviării spirituale, a misiunii, a formării caracterului și a dezvoltării unei relații puternice cu Dumnezeu.

În programul congresului au fost incluse două ore de „impact asupra comunității locale” prin acțiuni de vizitare din casă în casă. În urma acestei activități misionare desfășurate de către 350 de tineri, s-au împărțit 700 de pliante, locuitorii orașelor apropiate au

primit 80 de cărți *Tragedia veacurilor* și 50 de persoane au solicitat seminare pentru sănătate și clase de gătit, 13 dintre acestea solicitând studii biblice acasă.

La apelul final realizat la serviciul divin de consacrare din cadrul congresului, din cei 400 de tineri participanți, trei sferturi au ieșit în față și s-au decis pentru o viață de slujire, implicându-se în călătorii și proiecte misionare sau urmând cursurile unei școli misionare. La acest congres, 15 persoane au fost impresionate să își predea viața lui Dumnezeu și au luat decizia să pecetluiască legământul lor cu Hristos prin actul botezului, șase fiind tineri participanți veniți din România.

Tinerii și pastorii din numeroase țări participante s-au întors cu dorința de a împlini misiunea adventistă și de a lucra cu biserica pentru realizarea de proiecte și programe care să-i motiveze pe tinerii din țările din care provin, pentru a fi parte din Marea Trimitere.

Pentru grupul de 60 de tineri veniți din România, participarea la acest congres a reunit momentele de părtășie și bucurie cu decizia reaconsacrării vieții lor lui Dumnezeu la cumpăna dintre ani, iar anul 2013 va însemna apropiere de oameni pentru a le descoperi dragostea Lui.

*Preluare din Info Adventist
nr. 610/11 ianuarie 2013*

Două proiecte ADRA România, selectate pentru competiția finală a premiilor ERSTE

În urma unei competiții internaționale la care participă organizații din 13 țări, proiectele „Centrul Social de la Zărnești” și „Grădini roditoare”, dezvoltate de ADRA România, au fost incluse în lista proiectelor finaliste.

„Extrem de rar i se întâmplă unei organizații să aibă două proiecte selectate pentru competiție, iar nouă ni s-a întâmplat acest lucru. Sperăm ca în urma vizitelor pe teren ce urmează să fie realizate de organizatori și a evaluărilor

ulterioare să ne numărăm și printre câștigători. Desigur, există și alte proiecte în competiție, însă avem încredere că rugăciunile celor care iubesc ADRA România vor avea un răspuns pozitiv.”

Fundația ERSTE premiază proiecte sociale remarcabile care produc schimbări semnificative, sunt inovative și sustenabile. Premiul este acordat o dată la 2 ani pentru proiectele de integrare socială din 13 țări europene: Austria, Bosnia și Herțegovina, Croația, Cehia, Ungaria, Kosovo, Macedonia, Munte-

negru, Republica Moldova, România, Serbia, Slovacia și Slovenia.

Fundația ERSTE oferă organizațiilor câștigătoare suport financiar, prezentare în media, integrarea acestora în rețele locale și internaționale, precum și oportunități de a se dezvolta în continuare. Obiectivul principal este promovarea și sprijinirea dezvoltării unei societăți incluzive, demne și juste, din care nimeni nu este exclus.

*Preluare din Info Adventist
nr. 615/18 ianuarie 2013*

■ BISERICA MONDIALĂ

Comitetul pentru studierea teologiei hirotonirii s-a întrunit pentru prima dată

Membrii Comitetului pentru studierea teologiei hirotonirii (TOSC) s-au întrunit pentru prima sesiune de lucru. Întâlnirea a avut loc între 15 și 17 ianuarie în localitatea americană Silver Spring, acolo unde este și sediul Conferinței Generale.

„Avem speranțe reale că biserica va găsi o cale pentru a rezolva diferențele în ce privește subiectul hirotonirii”, a spus Artur Stele, directorul Institutului de Cercetări Biblice și președintele acestui comitet. „După această întâlnire, avem un simțământ de încredere că Dumnezeu ne conduce și, de asemenea, avem multe motive de mulțumire la adresa Domnului.”

Comitetul administrativ al Conferinței Generale a organizat TOSC în octombrie 2012 pentru a studia subiectul hirotonirii din perspectivă biblică. TOSC cuprinde 106 membri, incluzând teologi, membri laici, pastori și

cercetători din toate cele 13 diviziuni. Aproximativ 25% dintre membri sunt femei.

Fiecare zi a sesiunii a început cu un devoțional, urmat de rugăciuni fierbinți pentru prezența și călăuzirea Duhului Sfânt. Apoi, fiecare dintre cei desemnați a prezentat rezultatul cercetărilor sale privind modalitatea de abordare a subiectului, istoria hirotonirii și perspective hermeneutice.

După fiecare prezentare, a fost alocat un timp special pentru discuții.

Diferențele de opinie au fost exprimate cu entuziasm, „dar fratele Stele tempera disputele cu propunerea: «*Hai deți să ne rugăm*», și atmosfera se schimba. Totul s-a desfășurat într-un spirit creștinesc și ne-am simțit liberi să ne exprimăm deschis propriile păreri”, a spus unul dintre participanți.

Într-o scrisoare către Comitetul executiv al Conferinței Generale, echipa de coordonare a TOSC spunea că „membrii TOSC își exprimă recunoștința față de Dumnezeu pentru atmosfera frățească existentă la aceste întâlniri. Vă rugăm să ne purtați în continuare în rugăciune, pentru ca Duhul Sfânt să ne conducă în timpul studiului.”

A doua întâlnire a TOSC a fost planificată să aibă loc în luna iulie 2013.

Preluare de pe site-ul news.adventist.orig, 18 ianuarie 2013.

Tinerii promovează aspectul practic al credinței

Tinerii din zona Pacificului de Sud au fost îndemnați să își împărtășească credința în cadrul Congresului de Tineret ce a avut loc de curând. Mai mult de 1 100 de tineri s-au reunit în orașul australian Brisbane și au răspuns apelului de a-și dedica viețile lui Iisus. „Trimiterea în misiune a reprezentat punctul culminant, implicându-i pe toți liderii și tinerii noștri în lucrarea bisericii de a schimba lumea”, a spus Nick Kross, directorul Departamentului Tineret din cadrul Diviziunii Pacific de Sud. „Foarte mulți tineri și-au exprimat recunoștința și încântarea față de ceea ce au experimentat aici, iar acest lucru a fost îmbucurător pentru noi, ca lideri.”

Congresul de Tineret, care este organizat la fiecare opt ani, a avut loc între 1 și 6 ianuarie, atrăgând tineri

din 14 țări. Delegații s-au închinat, au participat la ateliere și la activități de slujire.

„Cei 1 500 de participanți la congres au colaborat în ultima după-amiază a congresului, scriind întreaga Biblie de mână în aproximativ două ore, iar paginile ei vor sluji ca un memorial al congresului. „Participanții au fost im-

plicați, iar aceasta a fost o mare realizare a congresului”, a spus Kross.

Grupuri de delegați la congres au lucrat și în suburbiile din nordul orașului Brisbane, strângând mai mult de 3 500 de conserve pentru a fi folosite de ADRA. Apoi a avut loc un marș împotriva foametei. Asistat de o escortă a poliției, marșul a oprit traficul și a dus la legarea multor discuții cu trecătorii privind identitatea și misiunea participanților la marș. „La un moment dat, m-am oprit și m-am uitat în spate și, văzându-i pe toți acești tineri care se întindeau pe aproape un kilometru, m-am simțit mândru de tinerii noștri și de ceea ce fac ei”, a spus Kross.

Preluare din Info Adventist nr. 614/11 ianuarie 2013.

Schimbare de viziune în biserica din Koreea

În urmă cu patru ani, doi oameni fără adăpost au intrat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Minlak, mirosind a transpirație și alcool. În jurul celor doi era un spațiu considerabil.

Dar credincioșii și-au amintit cuvintele Domnului Isus: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși” și și-au dat seama cât de rău îi tratau pe vizitatori.

Acum atmosfera e diferită în această biserică din orașul Uijeongbu, aflat la nord de Seul. Biserica are un program special, cunoscut ca „Biserica dragostei”, prin care răspunde nevoilor persoanelor fără adăpost. În prezent, sunt 120 de credincioși, iar alte 50 de persoane participă la serviciul special. Bisericii dragostei i se alătură prin botze aproximativ 20 de noi membri în fiecare an.

Prezbiterul Lee Young-Hwa, coordonatorul programului, știe că cei care frecventează Biserica dragostei au ne-

voie atât de încurajare, cât și de responsabilizare. În fiecare săptămână, el face prezența și înregistrează progresul fiecărei persoane. De asemenea, el face fotografiile fiecărei persoane și înregistrează totul, de la consultații și interviuri pentru găsirea unui loc de muncă până la economii și contribuții.

„Atunci când le oferim ceea ce au nevoie, oamenii vor avea încredere în noi”, spune Lee. „Cred că aceasta este modalitatea lui Isus de a-i ajuta pe ceilalți.”

Găzduire pentru refugiații sirieni

Pe măsură ce conflictul din Siria se extinde, din ce în ce mai mulți oameni părăsesc zona. De la începutul războiului civil, morții se numără cu zecile de mii. „Mai degrabă rabd de foame decât să mă întorc în Siria, unde situația devine din ce în ce mai rea”, a declarat Amara. Ea a fugit în Iordania împreună cu mama vitregă și cu cei cinci copii ai ei. Pentru a le asigura un adăpost, Amara a închiriat o cameră

într-un apartament cu trei camere, în subsolul unei clădiri.

Deși nu este destul spațiu pentru șapte persoane, iar camera este întunecoasă și rece, aceasta este singura pe care și-o pot permite.

Închirierea acestor camere este posibilă prin ajutorul oferit de ADRA Elveția și partenerii acesteia. Scopul lor este să ajute 250 de familii să închirieze un apartament. Astfel, aceste familii

Lee, în vârstă de 58 de ani, a devenit prezbiterul respectat al grupului și spune că se simte legat de ei datorită propriilor greutăți, deși acestea nu sunt atât de mari. El a lucrat mulți ani în New York și Seul, în calitate de consultant de marketing, după care și-a început propria afacere, dar a eșuat, ceea ce i-a declanșat o depresie severă. În această perioadă de disperare, a citit de șase ori cartea *Hristos, Lumina lumii*.

Membrii bisericii îi ajută acum pe cei care frecventează Biserica dragostei, încearcă să le găsească locuri de muncă și studiază împreună Biblia.

„Ajutarea persoanelor fără adăpost prin intermediul Bisericii dragostei a înviorat întreaga comunitate Minlak”, a spus pastorul asistent Gil Chul-Jong. „Inimile multora au fost atinse de slujirea lor dezinteresată. Au fost foarte mulți voluntari dispuși să slujească.”

Preluare din Info Adventist, nr. 615/18 ianuarie 2013

vor putea avea găzduire cel puțin șase luni, având asigurate nevoile de bază și medicamente. Hrănirea zilnică a acestor familii rămâne o provocare financiară mare.

Amara este îngrijorată și de educația copiilor ei, pentru că aceștia nu se pot duce la școală, dar este mulțumită că cel puțin sunt în siguranță.

Preluare de pe site-ul www.eud.adventist.org/10 ianuarie 2013

Peter Kunze, fostul trezorer al Diviziunii Inter-Europene, a trecut la odihnă

Sâmbătă, 22 decembrie 2012, Peter Kunze, fostul trezorer al Diviziunii Inter-Europene (EUD), a trecut la odihnă. Acesta suferea de mult timp de o boală severă. „Deși suntem împăcați că Peter Kunze nu mai suferă, suntem îndurerați că am pierdut un slujitor al lui Dumnezeu”, a declarat Norbert Zens, actualul trezorer al EUD.

Peter Kunze s-a născut în orașul Stettin din Germania pe 2 martie 1940. După ce s-a specializat în management, el a lucrat ca trezorer asistent la Diviziunea Inter-Europeană începând cu anul 1970. Timp de două mandate, a lucrat și pentru ADRA, implementând diferite proiecte, în special în Africa.

La Sesiunea Conferinței Generale din anul 2000, care a avut loc la Toronto,

Canada, Peter Kunze a fost ales trezorierul EUD, îndeplinind această funcție până în anul 2010.

„Peter Kunze nu mai este în mijlocul nostru, dar el va rămâne în inimile noastre ca un slujitor veritabil, dornic să vadă biserica crescând și așteptând

revenirea lui Isus. Pasiunea pe care o avea pentru misiune este moștenirea pe care o lasă în urmă”, a spus Bruno Vertallier, președintele EUD.

Ultimele zile și le-a petrecut într-un spital din Elveția, luptându-se cu o boală foarte chinuitoare. Soția sa, Petrea,

și cei patru copii ai lor au stat alături de el până în ultima clipă. Peter Kunze avea credința fermă că Domnul Isus va reveni în curând.

*Preluare de pe site-ul
www.eud.adventist.org/24 decembrie 2012*

■ CALENDARUL EVENIMENTELOR DIN LUNA MARTIE*

Data	Eveniment	Loc	Invitat/responsabil
1-2 martie	Seminare de familie	Comunitatea Betania, Timișoara	Departamentul Familie, Conferința Banat
13-16 martie	Convenția inter-departamentală a Diviziunii	Torre Pedrera, Italia	Comitetul Diviziunii Inter-Europene
16 martie	Sabatul rromilor din Conferința Banat	Diosig, jud. Bihor	Departamentul Grupuri Etnice, Conferința Banat
17 martie	Întâlnire consultativă a Departamentului Administrarea Creștină a Vieții	Torre Pedrera, Italia	Paolo Benini, director, Departamentul Administrarea Creștină a Vieții, Diviziunea EUD
31 martie – 1 aprilie	Comitetul de bilanț al Uniunii de Conferințe	București	Uniunea de Conferințe

*Anumite evenimente se pot modifica în timp.

■ LA ODIHNĂ

Mária Illyés

Mária Illyés s-a născut la data de 9 aprilie 1920, în localitatea Papiu Ilarian din Transilvania, fiind primul născut din cei opt copii ai familiei Máthé. Bunicii și părinții ei au fost

primii adventiști din Papiu Ilarian, fiind botezați de pastorul Huenegardt. Cei opt copii au fost educați în spirit creștin, ca așteptători ai revenirii lui Hristos. La vârsta de 14 ani, Mária a încheiat legământul cu Domnul Hristos prin botez, devenind astfel membră

a Bisericii Adventiste. Pe toată durata vieții a rămas credincioasă acestui legământ, slujindu-și Maestrul cu devotament. A participat activ la viața bisericii, fiind dispusă la sacrificii pentru lucrul acesta.

La data de 23 aprilie 1943, s-a căsătorit cu pastorul Ferencz Illyés, având o căsnicie fericită timp de 52 de ani. Dumnezeu i-a binecuvântat cu doi copii: Magdi și Gabika. Cel din urmă a decedat în fragedă copilărie, lăsând un gol profund în sufletul părinților, dar nădejdea lor neclintită în a doua venire a Mântuitorului și în învierea morților i-a ajutat să treacă peste această încercare a vieții. Împreună cu soțul, Mária Illyés a purtat bucuriile și poverile slu-

jirii pastorale. Mária a fost un sprijin real pentru soțul ei în slujire, iar condițiile restrictive din acele vremuri nu au descurajat-o.

A rămas văduvă în anul 1995, dar optimismul și speranța ei nu au dispărut. În Sabatul din 1 decembrie 2012 a adormit în Domnul. La serviciul de înmormântare au participat mulți dintre cei care au cunoscut-o pe „tanti Illyés”. Pastorul Timiș Balázs Sándor a rostit un cuvânt de mângâiere la capelă, iar la mormânt, pastorul Szász Ernő, secretarul Conferinței Transilvania de Sud, a predicat mesajul învierii: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25).

Hristos și neprihănirea Sa

În anul 1888 a avut loc, în orașul Minneapolis din SUA, una dintre adunările generale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Cu ocazia acestui eveniment, câțiva participanți au transmis un mesaj al cărui ecou răzbate până în ziua de azi. În acest număr al revistei Curierul Adventist, vă vom prezenta contextul în care a avut loc această adunare generală, care au fost participanții, mesajul prezentat de ei, precum și anumite consecințe de după eveniment.

Articolul de față reprezintă o compilație de citate corespunzătoare fiecărui capitol al cărții Hristos și neprihănirea Sa, scrisă de către Ellet J.

Waggoner după întâlnirea de la 1888, care prezintă mesajul principal de atunci. Trebuie menționat că nu toate ideile din această lucrare a lui Waggoner au fost confirmate de către Ellen White, care însă a menționat că, „în ce privește dreptatea lui Hristos în legătură cu Legea”, Waggoner a prezentat mesajul lui Dumnezeu. Acest material este realizat de fratele Ion Buciuman, pastor în comunitatea Balta-Albă, București.

1. Hristos cel înălțat

Apostolii L-au făcut pe Hristos centrul predicării lor, dar acesta nu este singurul nostru motiv pentru a-L preamări. Numele Său este singurul Nume dat oamenilor, prin care putem fi mântuiți (Faptele 4:12). Hristos Însuși a declarat că niciun om nu poate veni la Tatăl decât prin Fiul (Ioan 14:6). Lui Nicodim, El i-a spus: „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:14,15). Această „înălțare” a lui Isus, deși se referă în primul rând la răstignirea Sa, include mai mult decât simplul fapt istoric; înseamnă că Hristos trebuie să fie „înălțat” de către toți cei care cred în El. Nici cea mai înaltă aspirație sau nevoie a omului nu poate fi ceea ce Hristos, și numai El, înseamnă pentru noi. Este un motiv suficient, pentru care ochii tuturor trebuie să fie ațintiți asupra Lui.

2. Onorat ca Dumnezeu

El trebuie să primească aceeași onoare care Îi este datorată Lui Dumnezeu, pentru că El este Dumnezeu.

„La început era Cuvântul.” Mîntea omenească nu poate pătrunde epocile cuprinse în această frază. Nu-i este dat omului să știe când sau cum a fost născut, dar știm că El a fost Cuvântul divin, nu doar înainte de a veni să moară pe acest pământ, ci chiar înainte ca lumina să fie creată. Aceasta

s-a întâmplat în timpul atât de îndepărtat din veșnicie, încât este cu mult deasupra înțelegerii umane.

3. Hristos este Dumnezeu

„Mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu” (Ioan 8:58). Această declarație arată din nou identificarea Sa cu Cel care i-a apărut lui Moise în rugul aprins și care a declarat că numele Său este „Eu sunt Cel ce sunt”.

Avem cuvintele inspirate ale apostolului Pavel referitoare la Isus Hristos, din care aflăm: „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El” (Coloseni 1:19). Dar ce este această plinătate care locuiește în Hristos aflăm din următorul capitol, unde ni se spune: „Căci în El locuiește truște toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9). Aceasta este cea mai perfectă și mai clară afirmare a faptului că Hristos posedă în mod natural toate atributele divine, fapt ce va apărea foarte clar de îndată ce vom începe să-L privim.

4. Hristos este Creator

Nu există niciun lucru în univers pe care Hristos să nu-l fi creat. El a făcut totul în ceruri și totul pe pământ. El a făcut toate cele văzute și cele nevăzute, scaunele de domnie și domniile, căpeteniile și autoritățile din ceruri. Existența lor depinde numai de El. Și cum El este înainte de toate lucrurile, dar și Creatorul acestora, tot așa, prin El, toate lucrurile sunt susținute. Acesta este echivalentul a ceea ce se spune în Evrei 1:3, și anume că El „ține toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui”. Doar prin cuvânt au fost făcute

cerurile și, tot prin acest cuvânt, El le menține la locul lor și le protejează de distrugere.

5. Născut, nu făcut

Nici nu ar trebui să ne imaginăm măcar că Hristos este creatură, pentru că, în Coloseni 1:15, Pavel Îl numește „Cel întâi născut din toată zidirea”, iar în următoarele versete Îl prezintă ca fiind Creator, nu creatură: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (v. 16,17).

De aceea, cei care-L slăvesc pe Hristos să nu-I dea mai puțină cinste decât Îi dau lui Dumnezeu Tatăl, căci aceasta L-ar dezonora foarte mult.

6. Dumnezeu întrupat

De la bun început, fiind Dumnezeu, El a luat asupra Sa natura umană și a locuit printre oameni ca oricare alt muritor, cu excepția acelor timpuri când divinitatea Sa a străfulgerat în afară, așa cum s-a întâmplat cu ocazia curățirii templului sau atunci când cuvintele Sale arzătoare, exprimând adevărul, i-au determinat chiar și pe dușmanii Săi să mărturisească: „Niciun om n-a vorbit vreodată ca omul acesta” (Ioan 7:46).

El a fost făcut păcat. Aici găsim aceeași taină ca și în faptul că Fiul lui Dumnezeu a trebuit să moară. Mielul fără cusur al lui Dumnezeu, care nu a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat. Fără păcat, nefiind considerat un păcătos, dar totuși luând asupra Sa natura păcătoasă, El a fost făcut păcat, pentru ca noi să putem fi făcuți neprihănire.

7. Implicații practice

Atunci când a spus că Fiul omului este și Domn al Sabatului, Hristos a pretins înalta distincție de a fi Creator, iar ziua de Sabat este o rememorare a puterii Sale creatoare.

Ar fi fost la fel de imposibil pentru Hristos să schimbe Sabatul cum ar fi fost să schimbe adevărul că El a creat toate lucrurile în șase zile și S-a odihnit în ziua a șaptea.

Aceeași putere prin care au fost create lumile contribuie și la sfințirea celor ce strigă către Dumnezeu. Cu siguranță, când este pe deplin înțeles, acest gând trebuie să aducă sufletului sincer bucurie și mângâiere în Domnul.

8. Hristos este Legiutorul

„Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis: «Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

Să nu ai alți dumnezei afară de Mine»” (Exodul 20:2,3). Cine a spus aceste cuvinte? Cel ce i-a adus din Egipt. Și cine era conducătorul lui Israel când a fost scos din Egipt? Era Hristos. Atunci, cine era Cel care a dat Legea pe Sinai? Era Hristos, strălucirea slavei Tatălui, reprezentarea exactă a Ființei Lui și manifestarea lui Dumnezeu în trup omenesc. El a fost Creatorul tuturor lucrurilor și Cel căruia I s-a încredințat judecata.

9. Neprihănirea lui Dumnezeu

Problema este următoarea: (1) Legea lui Dumnezeu este neprihănire absolută și trebuie să fie respectată în întregime de toți cei ce vor intra în Împărăția cerurilor. (2) Dar Legea nu are nicio fărâmbă de neprihănire pe care s-o acorde omului, pentru că toți suntem păcătoși și incapabili să împlinim tot ce ni se cere prin Lege. Indiferent cu câtă sârguință sau cât de zelos ar lucra un om, nimic din ceea ce ar putea face el nu va atinge adevărata măsură a poruncilor din Decalog. Această măsură este prea mare pentru el ca să o poată atinge. Astfel, el nu poate deveni neprihănit prin Lege, „căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii”. În ce stare deplorabilă se află omul! Noi trebuie să avem o neprihănire ca a Legii, altfel nu putem merge în ceruri, iar Legea nu poate să ne ofere această neprihănire niciunuia dintre noi. Nu vom primi nici cea mai mică părțică de sfințenie în urma eforturilor noastre persistente și energice, sfințenie fără de care niciun om nu-L poate vedea pe Dumnezeu.

10. Hristos este neprihănirea noastră

El ne primește așa cum suntem. El nu ne iubește pentru bunătatea noastră, ci pentru că suntem în nevoie. El ne primește nu de dragul unui anume lucru pe care îl vede în noi, ci pentru că așa vrea și pentru că știe ceea ce puterea Sa divină poate face din noi. Doar atunci când

ne vom da seama de minunata slavă și sfințenie a lui Dumnezeu și de faptul că El vine la noi, în starea păcătoasă și decăzută în care suntem, să ne adopte și să ne facă membri ai familiei Sale, doar atunci vom putea aprecia adevărata însemnătate a cuvintelor: „Ve-deți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1). Fiecare om căruia i s-a oferit această onoare va fi curățit și va ajunge curat ca El.

Dumnezeu nu ne face copii ai Săi pentru că suntem buni, ci pentru ca El să ne facă buni. Dumnezeu ne-a iubit când eram încă morți în păcat. El ne dă Duhul Său ca să ne readucă la viață în Hristos și același Duh indică apartenența noastră la familia divină. Astfel, El ne adoptă ca făpturi noi în Hristos, ca să putem umbla în faptele bune pe care le-a pregătit.

11. Primiți de Dumnezeu

Poate că cel mai frumos adevăr dintre toate este că te-a cumpărat chiar pentru motivul că nu ești valoros. Ochiul Său exersat a văzut în tine mari posibilități și te-a cumpărat nu pentru valoarea pe care o aveai sau o ai acum, ci pentru ceea ce El poate să facă din tine.

Dar atunci când ne ia, nevalorând nimic, și în cele din urmă ne prezintă fără greșală în fața tronului, aceasta va fi spre slava eternă. Atunci nu va mai fi nimeni fără valoare. În veșnicii, oștirile sfințite se vor uni într-o cântare pentru Hristos: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.” (Apocalipsa 5:9)

12. Biruința credinței

Puține armate au fost răsplătite cu o biruință asemenea armatei lui Iosafat. Ar fi interesant să studiem filosofia biruinței prin credință, așa cum a fost ilustrată în această situație. În acea dimineață, când dușmanii, care erau în superioritate numerică, au auzit armata israeliților cântând și strigând, oare ce au gândit? Nimic altceva decât că israeliții au primit forțe noi și erau întăriți, astfel încât era de prisos să li se opună. Prin urmare, i-a cuprins panica.

Dacă începem cu recunoașterea puterii lui Dumnezeu, putem să ne declarăm în mod

deschis slăbiciunile, pentru că atunci le plasăm alături de puterea Sa, iar contrastul începe să ne dea curaj.

13. Robi sau liberi

A fost arătat deja ce înseamnă această captivitate și robie. Ești rob al păcatului – robie care te forțează să păcătuiești, chiar împotriva propriei voințe – prin puterea înclinațiilor și a obiceiurilor rele, moștenite sau dobândite. Ne eliberează, oare, Hristos de o experiență cu adevărat creștină? Nu, bineînțeles. Astfel, robia păcatului de care se plânge apostolul în Romani 7 nu este experiența unui fiu al lui Dumnezeu, ci a unui rob al păcatului. Hristos a venit tocmai ca să-i elibereze pe oameni din această captivitate, ca să ne scape nu de lupte și conflicte în timpul acestei vieți, ci de înfrângere, și astfel să fim capabili să rămânem tari în Domnul.

Cum este înfăptuită eliberarea? Prin Fiul lui Dumnezeu. Hristos spune: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:31,32,36). Această libertate este primită de toți cei care cred, pentru că celor ce cred în numele Său, El le dă „puterea de a deveni fiii ai lui Dumnezeu”. Doar cei ce sunt în Hristos Isus primesc eliberarea de condamnare (Romani 8:1); iar noi ne îmbrăcăm cu Hristos prin credință (Galateni 3:26,27). Prin credință, Hristos locuiește în inimile noastre.

14. Liberi în credință

Din naștere, suntem atât de neputincioși, încât nu putem face ceea ce dorim. Cu fiecare an care trecea, omul olog devenea tot mai neputincios și infirmitatea sa se accentua. Tot astfel și noi, pe măsură ce înaintăm în vârstă, prin practicarea repetată a păcatului, îi dăm acestuia putere asupra noastră. Era absolut imposibil pentru omul acela să meargă. Cu toate acestea, credința în Numele lui Hristos l-a însănătoșit pe deplin și l-a eliberat de infirmitatea pe care o avea. Astfel, și noi, prin credința care vine prin El, putem fi vindecați și capabili să facem lucruri care altădată erau imposibile. Secretul biruinței constă mai întâi în predarea în mâinile lui Dumnezeu, cu dorința sinceră de a face voia Sa; apoi în a ști că, predându-ne, El ne acceptă ca slujitori ai Săi și, nu în cele din urmă, ne menține în supunere și ascultare față de El. ■

Ion Buciuman este pastor în comunitatea Balta Albă, București.

Comunitatea Sălcișoara

Așezată pe malul Lacului Razelm, la porțile Deltei Dunării, comunitatea Sălcișoara este prima biserică adventistă constituită pe teritoriul județului Tulcea.

Începuturile adventismului în Sălcișoara se regăsesc în anul 1940, atunci când, în urma schimbului de populație dintre România și Bulgaria, 6 familii de refugiați din județul Caliacra s-au stabilit în localitatea, denumită atunci, Vintilă Brătianu. La început, s-au adunat în casa unui frate, iar în anul 1946 a avut loc primul botez, prin care 9 persoane au încheiat legământul cu Dumnezeu. La acea dată, comunitatea număra 21 de membri. Din acel moment, Biserica Adventistă din localitatea 6 Martie (în 1948, numele localității a fost schimbat) a cunoscut o creștere constantă.

Datorită numărului crescând de membri, s-a impus construirea unui locaș de închinare. Astfel, în 1949 s-a construit aici primul locaș de cult adventist din județul Tulcea. În ciuda perioadei zbuciumate cauzate de regimul comu-

nist opresiv, comunitatea a continuat să crească, ajungând să numere 143 de membri în anul 1976. Ca urmare, clădirea a fost modificată de 4 ori, deoarece de fiecare dată era neîncăpătoare.

În anul 1983, s-a hotărât să se construiască un nou locaș de închinare. Cu sacrificii foarte mari, în ciuda împotrivirii puternice din partea autorităților comuniste, întreaga comunitate a participat la construcția noii clădiri a bisericii. Prin harul Domnului, clădirea, cu un aspect deosebit, a fost finalizată la 31 martie 1986.

Odată cu schimbările intervenite după Revoluție, libertatea și oportunitățile ivite au fost apreciate, iar comunitatea Sălcișoara a crescut ajungând, în anul 2000, la 216 membri.

În prezent, comunitatea Sălcișoara (denumirea actuală a localității) este angrenată într-un amplu și ambițios proiect ce vizează dăruirea unei Biblii fiecărei familii din județul Tulcea (obiectiv realizat în proporție de 70%), grăbind, în felul acesta, revenirea Domnului Isus Hristos.

Daniel Mihăilă, pastor

Trinidad-Tobago

Republica Trinidad-Tobago este o țară arhipelag, situată în Oceanul Atlantic, la 11 km de coasta Venezuelei. Este compusă din două insule principale: Trinidad și Tobago, care dau și numele țării, având o suprafață de 5 128 km² și o populație de 1,22 milioane de locuitori. Țara și-a căpătat independența față de Marea Britanie în 1962, iar din 1976 este republică. Descoperirea unor rezerve însemnate de petrol și gaze naturale a ridicat economia și nivelul de trai, a contribuit la dezvoltarea turismului, dar și la creșterea infrafracționalității. Spaniolii au adus odată cu ei romano-catolicismul, englezii, protestantismul, iar populațiile din India și Africa, hinduismul, islamul, precum și alte credințe africane.

Prima biserică adventistă din acest teritoriu a fost organizată în noiembrie 1895, după ce literatura adventistă ajunsese aici de peste 15 ani. Pentru aceasta, pastorul Andrew Flowers, sosit împreună cu soția în februarie 1894, plătise cu propria viață după 5 luni de activitate misionară, murind de febră galbenă în orașul Port of Spain. În 1896, Stella Colvin, o asistentă medicală din Statele Unite, a venit pentru a sluji ca misionar

medical, iar din 1900 s-a deschis prima școală a bisericii. Erau pe atunci 160 de membri și 3 biserici. Mai mulți pastori din bisericile protestante s-au alăturat Bisericii Adventiste ceea ce a fost un bun exemplu și pentru credincioșii din bisericile lor.

Biserica a continuat să crească an de an. Astfel, în 1948 s-a deschis o clinică, în 1955, trei școli secundare, iar după evanghelizarea susținută în 1966 de pastorul E. E. Cleveland, 824 de persoane s-au alăturat Bisericii Adventiste.

Astăzi, în Trinidad-Tobago sunt peste 63 000 de membri care se închină în peste 146 de biserici și 28 de grupe. Ultimul raport statistic menționează, de asemenea, un spital în orașul Port of Spain, cu 169 de angajați care tratează anual aproape 20 000 de pacienți, o fabrică de alimente sănătoase, o universitate și o școală secundară.

Pe 26 aprilie 2012, aula Universității Caribelor de Sud a fost distrusă de foc. Totuși ajutorul primit din partea guvernului și a autorităților publice locale, din partea persoanelor private, dar și a bisericii mondiale a demonstrat că influența bună nu rămâne neobservată.

Adrian Neagu, pastor

Lumini și umbre la Minneapolis

Alonzo Trévier Jones
(1855-1923)

Ellet J. Waggoner
(1855-1916)

Primele scânteii

Conferința Generală de la Minneapolis¹ (1888) s-a confruntat cu un mesaj neașteptat și nedorit, adus de cei doi tineri editori ai revistei californiene *Signs of the Times* (*Semnele timpului*):

- Pastorul A. T. Jones, un sergent înalt și chipș, vorbitor impresionant care putea ține audiența încordată peste două ore, cu temperament abrupt și tendințe uneori extreme, un autodidact devenit autor de scrieri istorice și convertit de pastorul Van Horn;
- Pastorul E. J. Waggoner, un vorbitor elocvent și conciliant, cu pregătire medicală, fiul pastorului Joseph Waggoner.

Înainte de 1888, Jones și Waggoner intraseră într-o controversă teologică cu cei mai importanți lideri și teologi ai bisericii (George Butler, președintele Conferinței Generale; Uriah Smith, editor general *Review and Herald* etc.), pe tema identității Legii din Galateni 3:24. Tinerii de la *Semnele timpului* îndrăzniseră chiar să-și publice opinia că Legea din Galateni este Decalogul, în timp ce bătrânii de la *Review and Herald* susțineau, și chiar publicaseră în 1886, că în Galateni este legea ceremonială.

De la distanță, din Elveția, Ellen White s-a amestecat în controversă, mai întâi pentru a potoli zelul celor de la *Semnele timpului*, muștrându-i pentru publicarea articolelor controversate. Tinerii și-au recunoscut greșeala și au încetat să mai publice despre acest subiect. Dar nu se știe cum scrisoarea lui Ellen White s-a răcit

și pe la *Review and Herald*. Ca urmare, înainte de conferință, președintele Butler, folosindu-se de informații din acea scrisoare privată și crezând că Ellen White ar fi de partea sa, a scris un articol care să-i pună la punct pe Jones și Waggoner. Ca reacție, Ellen White i-a scris președintelui că în felul acesta el se îndatorase să accepte o exprimare publică din partea lui Jones și Waggoner. Așa au ajuns cei doi tineri californieni să aibă un loc în programul Sesiunii Conferinței Generale.

Un fluviu de lumină

Conferința de la Minneapolis s-a ținut fără președintele Butler, care era bolnav. (Le-a scris însă delegaților, îndemnându-i să păstreze credința.) Jones a venit mai întâi cu o interpretare proprie la coarnele fiarei din Daniel 7, intrând în coliziune frontală cu coarnele venerabilului Smith. În încercarea de a-și susține poziția, Jones s-a dovedit însă lipsit de politețe într-o replică dată lui Smith, lucru care i-a atras o muștrare publică din partea lui Ellen White.

A urmat apoi momentul cu adevărat istoric, în care Jones și Waggoner au prezentat în conferință mesajul Epistolei către romani și al Epistolei către galateni. Oponenții au căutat de la început să abată discuția spre Legea din Galateni, dar pentru Jones și Waggoner era mai importantă solia epistolei decât sensul precis al unui detaliu. Ei au preferat să prezinte „farmecul inegalabil al Mântuitorului”, în care avem, prin credință, atât harul iertării, cât și al împlinirii poruncilor Lui.

Ellen White a refuzat să arbitreze în disputele teologice care se iviseră, dar a susținut cu entuziasm mesajul lui Waggoner și al lui Jones, văzând în „prețiosul subiect al credinței și al dreptății lui Hristos... un fluviu de lumină”².

¹ Principalele surse pentru articolele temei din acest număr: Gerhard Pfandl, „Minneapolis, 1888, an Adventist watershed”, *Adventist World*, 2012; L. E. Froom, *Movement of Destiny*, RH, 1971; George Knight, *From 1888 to Apostasy*, RH 1987; G. Knight, *Angry Saints*, RH 1989; W. W. Whidden, *E. J. Waggoner: From the Physician of Good News to Agent of Division*, RH, 2008.

² E. G. White, *1888 Materials*, p. 291, în orig.

„Era prima învățătură clară despre acest subiect, pe care o auzeam de pe buze omenești, cu excepția conversațiilor dintre mine și soțul meu. Îmi ziceam că eu înțeleg bine acest subiect, pentru că Dumnezeu mi l-a descoperit, și că frații din Battle Creek nu-l pot înțelege, fiindcă lor nu le-a fost arătat. De aceea, când altcineva a prezentat subiectul acesta, fiecare fibră a ființei mele răspundea: Amin”³.

„Întinericul nu a cuprins-o”

Detaliile predicării lui Jones și Waggoner la Minneapolis nu le cunoaștem, deoarece cuvântările lor nu s-au înregistrat. Putem găsi însă acest mesaj în scrierile lui Waggoner dintre 1887 și 1891 și în *Spiritul Profetic*. În ciuda apelului lui Ellen White pentru acceptarea soliei, delegații au rămas împărțiți, tulburați, unii chiar împotriviți. Câțiva au părăsit sala. Ellen White, de asemenea, voia să plece, dar Duhul lui Dumnezeu a oprit-o. Biserica era amenințată de schismă.

Credința în Hristos, ca singura speranță a păcătosului, a fost în mare măsură omisă, nu numai din predici, ci și din experiența foarte multor credincioși care pretind a crede solia îngerului al treilea.

Propunerile de a se amâna discutarea subiectului până va putea fi prezent și Butler sau de a pune la vot adevărul au fost categoric respinse de Ellen White. Lucrarea lui Dumnezeu nu putea aștepta pe nimeni. Și nu era corect să se voteze cât timp mințile nu erau clare. Ea pleda pentru studiu și rugăciune, pentru convingere personală și pentru un alt spirit. Cât timp domnea spiritul de partizan și oamenii se orientau după oameni, nu după Cuvânt, votul nu era sănătos și sigur.

Rezultatul conferinței a fost nedecisiv. Mesajul lui Jones și Waggoner a fost respins de unii lideri (Smith, Conradi, Morrison, Nicola) și acceptat de alții (Haskell, Prescott, Wilcox, Kilgore, McReynolds, Hyatt, Westphal, Starr, Gates, Tait, Robinson, Johnson, Flaiz, Starbuck, Craig, Covert, Ellen White, William White). Sub influența corifeilor de la Battle Creek, cei mai mulți, tulburați și nehotărâți, nu au luat în serios mesajul și se temeau că Ellen White își pierduse mințile sau darul.

Lumină nouă sau Evanghelia veșnică?

În 1889, Ellen White îi dezvăluia lui Washburn (unul dintre pastorii tineri care nu acceptaseră lumina la Minneapolis) că, pe când era ea în Europa, un înger cu brațele întinse îi spusese: „Se fac greșeli de ambele părți în această controversă.” Și a adăugat:

„Nu Legea din Galateni este adevărata dispută. Adevăratul subiect este neprihănirea prin credință... Ellet Waggoner poate prezenta neprihănirea prin credință mai clar decât mine... Domnul i-a dat o lumină specială asupra acestor chestiuni. Și eu doream să prezint acest lucru mai clar, însă n-aș fi putut s-o fac atât de bine ca el. Când Waggoner a predicat la Minneapolis, am recunoscut imediat mesajul”⁴.

Referitor la calitatea soliei de la Minneapolis în relație cu istoria Bisericii, Ellen White a afirmat:

„Dumnezeu i-a dat fratelui Waggoner harul de a vorbi clar și de a-și prezenta vederile cu privire la îndreptățirea prin credință și dreptatea lui Hristos în legătură cu Legea. Nu este o lumină nouă, ci lumina cea veche așezată la locul ei, în solia îngerului al treilea... «Aici este răbdarea sfinților care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus» (Apocalipsa 14:12)... Credința lui Isus a fost trecută cu vederea și tratată cu nepăsare. Nu a ocupat poziția proeminentă descoperită lui Ioan. Credința în Hristos, ca singura speranță a păcătosului, a fost în mare măsură omisă, nu numai din predici, ci și din experiența foarte multor credincioși care pretind a crede solia îngerului al treilea.

La această adunare, am dat mărturie că solia care ni se aducea din Scripturi era cea mai prețioasă lumină care strălucea în prezentarea marelui subiect al dreptății lui Hristos în legătură cu Legea, subiect care trebuie ținut continuu înaintea păcătosului, ca singura speranță de mântuire. Nu era o lumină nouă pentru mine, fiindcă Dumnezeu mi-o dăduse în ultimii 44 de ani, iar eu o prezentasem poporului nostru... Dar foarte puțini răspuseseră apelului... Mult prea puțin s-a vorbit și s-a scris cu privire la acest mare subiect. Cuvântările unora sunt comparabile cu jertfa lui Cain – lipsite de Hristos”⁵. ■

Uriah Smith
(1832-1903)

George Butler
(1834-1918)

Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist.

⁴ R. J. Wieland, „An Interview with J. S. Washburn – signed and attested by him”, Hagerstown, Maryland, June 4, 1950.

⁵ Ellen White, *Solii alese*, vol. III, p. 168, 169, în orig.

³ MS 5, 1889.

„Cântarea arcului”

Cum au căzut vitejii! (2 Samuel 1:19 u.p.)

În anii care au urmat Conferinței din 1888, unii dintre liderii care se opuseseră lui Jones și Waggoner (Butler, Smith, Morrison și alții) și-au recunoscut public greșeala. Jones și Waggoner, alături de Ellen White, au devenit predicatorii preferați, care au determinat treziri spirituale despre care Ellen White spunea: „Niciodată n-am văzut o mișcare de trezire care să înainteze atât de temeinic și totuși să rămână atât de liberă de excitații nepotrivite”¹. Popularitatea celor doi predicatori a crescut mult. Amândoi au deținut funcții înalte în Biserică, timp de aproape două decenii. Din nefericire însă, opoziția față de trioul Jones-Waggoner-White nu a încetat complet, motiv pentru care Ellen White a continuat să protesteze.

¹ *Review and Herald*, 5 martie 1889.

Waggoner și
prima sa soție,
Jessie

Harmon Lindsay, trezorerul Conferinței Generale, a rămas ostil până când a ajuns să părăsească Biserica Adventistă pentru o sectă spiritualistă (Christian Science). Ludwig Conradi, liderul Misiunii Europene, a rămas împotrivor, iar mai târziu, la vârsta de 76 de ani, a părăsit rândurile bisericii, refugiindu-se la bapțiștii de ziua a șaptea și devenind tot mai ostil față de Biserica pe care o slujise o viață întreagă. Ca expresie a aceleiași împotriviri surde, în 1891, a apărut ideea ca Ellen White să fie trimisă în misiunea din Australia. Nici măcar președintele Olsen nu s-a opus acestei propuneri suspecte, lucru pe care Ellen White i-l va reproșa într-o mărturie personală, amintindu-i că prezența familiei White ar fi fost mai necesară la centru.

Mai tulburătoare decât ostilitatea opoziției a fost însă căderea celor doi purtători de lumină. Ellen White avertizase despre această eventualitate și adevărata cauză a căderii a fost neascultarea de sfaturile lui Dumnezeu.

Deriva lui Waggoner

Încă înainte de a fi misionar în Anglia, prin 1891, Waggoner a adoptat unele idei fermecătoare despre sfințenie și viața viitoare, care mai târziu au degenerat într-o filosofie stupidă despre „afinitățile spirituale” dintre persoane de sex opus, care ar putea fi parteneri în viața viitoare dacă nu au dreptul să se căsătorească în viața aceasta. Waggoner credea că era condus de Duhul și că avea revelații speciale. „Dumnezeu mi-a spus aceasta”, obișnuia el să repete.

Căsătorit de 20 de ani și tată a două fete, Waggoner s-a încurcat în „afinități spirituale” cu domnișoara Edith, secretara sa. Interesul său pentru Edith, greu de disimulat, a provocat gelozia justificată a soției Jessie. Au urmat suspiciuni reciproce, certuri și amenințări cu sinuciderea. Waggoner i-a mărturisit unui prieten că nu mai simțea nimic pentru Jessie, în schimb era atras irezistibil de Edith. Eforturile disperate

și uneori neînțelepte ale lui Jessie, precum și eforturile prietenilor de a salva această căsnicie au dat greș.

Waggoner ajunsese să creadă că mai toate cuplurile sunt prost împerecheate în lumea aceasta și că lumea viitoare va pune în ordine totul, împerechind pe fiecare cu partenerul ales de Duhul. Pretindea că a primit chiar descoperiri precise cu privire la viitor și zicea că, dacă ar trăi mai departe cu Jessie, ar fi adulter. După 1901, Ellen White îl avertizase împotriva acestor „idei fanteziste despre Dumnezeu” și despre o „dragoste spirituală nesfântă,” care duce la apostazie și desfrâu. Dar Waggoner nu a luat aminte. La sosirea familiei Waggoner în America, Edith deja aștepta acolo, unde și-au continuat romanța, ceea ce a provocat-o pe Jessie să divorțeze de el. După un an, Waggoner s-a căsătorit cu Edith, iar Biserica l-a exclus².

Waggoner a lucrat din nou ca medic în Danemarca și la Battle Creek. Între timp, a început să susțină vederi anarhice și harismatice. M. C. Wilcox a menținut legătura cu el, sperând să-l recupereze. Dar Waggoner i-a mărturisit că este imposibil, deoarece încă din 1891 nu mai credea în doctrina sanctuarului ceresc. El susținea că sanctuarul este ființa umană, iar curățirea lui ar fi eradicarea păcatului din natura umană.

Ellet J. Waggoner a murit în anul 1916, în urma unui atac de cord. Funeraliile s-au făcut la Battle Creek.

Deriva lui Jones

După 1903, Comitetul Conferinței Generale l-a invitat pe Jones la o slujbă în care se specializase: secretar pentru libertatea religioasă. Jones a refuzat, preferând o alianță cu dr. Kellogg, care lupta pentru acapararea puterii la centru. Înclinat spre charisme, a susținut public profetismul Annei Rice, un strălucit fiasco. Afirma, de asemenea, că darul profetic îi aparține fiecărui credincios.

Jones avea o filosofie radicală despre structura și ordinea Bisericii. Pe de o parte, era un anarhist înverșunat împotriva sistemului prezidențial. Până la moarte a luptat pentru discreditarea lui Daniells. Pe de altă parte, el însuși, ca președinte de conferință, se impunea în fața comitetului, insistând până când zdrobea voința colaboratorilor și stârnea antipatie. La un moment dat, susținea că funcțiile de conducere

în biserică ar trebui stabilite prin tragere la sorți.

După doi ani de ostilități publice ale lui Jones față de Comitetul Conferinței Generale și după încercări nereușite din partea acestuia de a-l calma, la 22 mai 1907, i s-a retras legitimația de pastor. El a declarat că nici nu are nevoie de ea pentru a predica. Când Kellogg și partizanii săi au fost excluși, Jones a afirmat că biserica nu trebuie să excludă pe nimeni și și-a publicat punctul de vedere într-o carte.

În zadar a încercat familia White să-l sfătuiască de bine. În anul 1908, s-a luat decizia să nu i se mai permită să predice. Ca răspuns, Jones a început să predice ostentativ pe străzi. În 1909, Comitetul Conferinței Generale a discutat cu Jones trei zile la rând, fără rezultat. Pe 31 mai 1909, a avut loc o ultimă întâlnire, în care Daniells se adresa fostului sergent al lui Hristos, recunoscându-i contribuția valoroasă în biserică și rugându-l, cu mâna întinsă, să accepte împăcarea. De mai multe ori, Jones părea convins, dar nu a întins mâna. Când în cele din urmă a întins-o, aproape atingând-o pe a lui Daniells, a tras-o înapoi repede și s-a așezat spunând: „Nu, niciodată!” Ziarul *Washington Post* din 18 iulie 1909 a alocat jumătate de pagină disputei din interiorul Bisericii Adventiste.

Mintea obtuză și colțuroasă a acestui apostol talentat, dar needucat și orgolios, s-a dovedit până la urmă o catastrofă pentru sine și pentru relațiile sale. Convingerile sale au rămas în esență adventiste, dar lipsite de inteligența și de grațiile creștine care s-ar aștepta de la un pastor de orice confesiune. Când adventiștii, la sfatul lui Ellen White, au încetat să lucreze duminica, pentru că erau opriți de legi duminicale, Jones a denunțat această atitudine ca fiind un „compromis cu fiara”.

La 21 august 1909, Jones a fost exclus. Ocazional a mai colaborat cu adventiștii, dar s-a refugiat în altă comunitate creștină până când a devenit și acolo indezirabil. A avut legături cu niște penticostali sabatiști. Când însă și aceștia s-au organizat, Jones i-a declarat apostatați. Pentru anarhistul Jones, organizația era însuși păcatul contra Duhului Sfânt.

Alonzo T. Jones a murit în 1923, la vârsta de 73 de ani, în urma unui atac cerebral. ■

Grup de adventiști de ziua a șaptea, călătorind din Oakland, California, spre Coasta de Est. În prim-plan, familia Waggoner (1888-1890).

² Ellen White îl muștrase și pe Joseph Waggoner (tatăl) pentru o amicitie neroadă cu o anumită doamnă.

Minneapolis după Minneapolis

Reația de la Minneapolis a fost destul de rea, dar una din marile tragedii ale adventismului a fost reușita de a perpetua, după 1890 și de-a lungul secolului XX, spiritul de atunci și de a continua multe dintre disputele de la 1888¹.

După 1888, unii politicieni creștini au venit cu proiectul unei legi duminicale. Timp de patru ani, adventiștii s-au apărat, dar în 1892, președintele Americii a semnat prima lege duminicală, iar unii adventiști care au fost prinși în flagrant au fost aruncați în închisori. Ellen White scria: „Protestantismul se întinde acum peste prăpastie ca să dea mâna cu papalitatea, formând o confederație care să desființeze Sabatul poruncii a patra... Lucruri mari și decisive sunt gata să se întâmple și încă foarte curând”².

La scurt timp, referindu-se la importanța profetică a luminii din 1888, a adăugat: „Timpul încercării este chiar asupra noastră, căci marea strigare a îngerului al treilea a început deja prin descoperirea neprihănirii (dreptății) lui Hristos, Răscumpărătorul care iartă păcatele. Acesta este începutul luminii aceluia înger a cărui slavă va umple tot pământul (Apocalipsa 18:1,2)”³.

Aceste declarații au fost luate foarte în serios de Jones și Prescott, ba chiar exagerate.

Echivalând „strigătul îngerului al treilea” cu „ploaia târzie” și cu începutul luminii îngerului din Apocalipsa 18, au predicat tot mai apăsător acest mesaj, cu așteptări charismatice, în timp ce vremurile arătau că biserica își trăia ultimele zile pământești.

E. G. White într-un grup la Reno, Nevada, adunare de tabără, 1888.

¹ George Knight, *Angry Saints*, RH, 1989:116.

² MS 27 / 1892.

³ *Review and Herald*, 22 noiembrie, 1892; *Solii alese*, vol. 1, în orig; *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 984).

Când predici despre ploaia târzie și aștepti descoperiri și limbi, trebuie să fii pregătit și pentru parodii ale Diavolului. În absența lui Ellen White, câțiva zănatici, între care soția unui președinte de conferință, începuseră să producă mesaje. Un bărbat pretindea că are „darul” de a muși. În Battle Creek, Anna Rice profetea că de-acum nu trebuie să ne mai căsătorim, iar dacă suntem căsătoriți, trebuie să întrerupem relațiile intime. Nefiind sigură de propria inspirație, l-a consultat pe Jones, care a asigurat-o de darul profetic.

Jones a confirmat-o public pe Anna în comunitatea din Battle Creek. A doua zi, o mărturie a lui Ellen White venită din Australia dovedea eroarea. Jones și-a recunoscut public greșeala în sâmbăta următoare. Până și Anna Rice a înțeles că greșise, confundând impresiile propriei imaginații cu inspirația divină. A fost probabil singurul pseudoprofet adventist care s-a pocăit.

Un alt lunatic, Stanton, specializat în colecții de pasaje muștrătoare, publica în 1893 broșura *Marea strigare a îngerului al treilea*, în care proclama separarea de Biserica Adventistă, devenită „Babilon”.

Manifestările acestea dovedesc că nu numai respingerea luminii din 1888, ci și efectele secundare ale acceptării ei orbești pot afecta biserica⁴.

Conferințele de la 1893 și 1895

Conferința din 1893 a fost recunoscută de Ellen White și de alții ca o mare trezire. Jones, Prescott și Olsen au fost principalii vorbitori care au proclamat mesajul de la Minneapolis în legătură cu „marea strigare a îngerului al treilea” și „ploaia târzie”. Ellen White scrisese că Domnul vine curând.

⁴ Falsele charisme aveau să reapară peste câțiva ani cu și mai multă putere, odată cu apariția pentecostalismului după 1900. Întrunirile cu rugăciuni tensionate, muzică zgomotoasă și trântire spirituale din Indiana anilor 1901 sau cazul soților MacKin, care se specializaseră în exorcisme și vorbirea în limbi, prin anii 1905-1908, sunt cele mai cunoscute exemple.

Apelurile la trezire și pocăință au fost primite și, ca urmare, o serie de foști împotriviți s-au ridicat și au mărturisit public greșeala lor, începând cu protagonistul Morrison. La apelul lui Jones, adunarea a constatat că, între timp, majoritatea slujitorilor Bisericii primiseră lumina de la Minneapolis. Conferința a pus în discuție o întrebare capitală: De ce nu a venit încă Isus? Jones și Prescott aveau atunci un răspuns care se armoniza cu al lui Ellen White: Pentru că „ploaia târzie” nu venise și „marea strigare” nu se făcuse, pentru că la Minneapolis fusese respinsă lumina care urma să lumineze întregul pământ. Dar cu patru ani mai înainte, Ellen White scrisese:

„Dacă toți aceia care au lucrat uniți în 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi vestit-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere, împreună cu ei. Un potop de lumină ar fi fost revărsat asupra lumii. Cu ani mai înainte, locuitorii pământului ar fi fost avertizați, încheierea lucrării ar fi fost terminată, iar Hristos ar fi venit...”⁵

Ellen White plasa cu mult înainte de 1888 timpul de drept al „ploii târzii”, al „marii strigări” și al Adventului. Isus și apostolii plasau acest timp chiar în generația lor⁶, dar au fost avertizați că timpul este condiționat de desăvârșirea caracterului creștin, de încheierea evanghelizării universale, de umplerea măsurii nelegiuirii lumii⁷. Dacă Domnul nu a venit încă, eșecul nu se poate datora respingerii unui mesaj care avea să vină abia în 1888.

Următoarea sesiune, cu aceeași temă, a fost în 1895. Jones a predicat de 26 de ori pe tema „soliei îngerului al treilea”, accentuând un subiect în care era de aceeași părere cu Waggoner încă din 1887: Domnul Hristos, prin întrupare, Și-a asumat natura omului căzut, păcătos, deși a rămas permanent fără păcat. După cum se știe, acest subiect a rămas controversat până astăzi, ca și conceptul condiționării venirii lui Isus.

Secolul XX – ocolind același munte

Primele decenii ale secolului XX au adus bisericii multe evenimente dramatice, pe lângă cele deja menționate. Solia de la Minneapolis, acceptată ca doctrină, a intrat într-un con de umbră, deși ea nu poate muri atâta timp cât Cina Domnului ne amintește care este singura noastră spe-

ranță. Pe lângă studiile biblice specifice, cartea lui Ellen White – *Calea către Hristos* – a rămas cel mai bun ghid al acestui mesaj.

După 1920, un nou val de treziri a fost provocat de predicile și scrierile fraților McGuire (*Viața de biruință*, 1924), Daniels (*Hristos – neprihănirea noastră*, 1926) și Froom (*Venirea Mângâietorului*, 1928). Publicarea unora dintre aceste cărți în limba română este semnificativă.

În 1950, interesul pentru mesajul din 1888 a fost stârnit din nou prin studiul misionarilor Wieland și Short (*1888 reexaminat*), adresat Conferinței Generale. Ei făceau apel la o pocăință generală, susținând că mesajul de la 1888 nu a fost niciodată luat în serios, de aici și întârzierea misiunii și a venirii Domnului. Concluziile lor au trezit controverse care nu s-au încheiat.

Biserica are toată lumina în aceeași Carte care i-a inspirat pe Waggoner și Jones. Trebuie să ne întoarcem la ea în fiecare generație și să ne încredem mai mult în Tatăl luminilor decât în orice înger sau om purtător de lumină.

Wieland, Short, Sequeira și grupul de studiu din jurul lor au dezvoltat însă și alte concepte teologice, unele respinse, altele disputate, cum ar fi: pocăința colectivă, identificarea sanctuarului din Daniel 8:14 cu ființa umană, curățirea de păcat a subconștientului, iertarea sau îndreptățirea întregii omeniri la cruce etc. Unii dintre ucenicii lui Jones, Waggoner, Wieland și Short difuzează astăzi, în numele soliei din 1888, lumini noi, care sunt eclipse totale – teoria că „Dumnezeu nu pedepsește”, că Epistola lui Iacov ar fi prima enciclică „papală”, iar Pavel, o victimă a lui Iacov, fratele Domnului! Mesajul favorit al epigonilor nu este solia de la Minneapolis, ci acuzația că biserica nu a primit-o niciodată. Pe de altă parte, este cinstit să recunoaștem că unii suntem afectați de fotofobie, evitând raza venită din paradis, dacă nu trece prin paraclis.

Biserica are toată lumina în aceeași Carte care i-a inspirat pe Waggoner și Jones. Trebuie să ne întoarcem la ea în fiecare generație și să ne încredem mai mult în Tatăl luminilor decât în orice înger sau om purtător de lumină. ■

E. G. White adresându-se adunării cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale din 1901.

⁵ Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 457, în orig.

⁶ Matei 16:27-28; 24:34; 1 Cor. 10:11; 1 Ioan 2:18; 1 Petru 4:17.

⁷ Matei 24:14; 2 Petru 3:9-14; Apoc. 14:18-19; 18:5; Gen. 15:16.

Bună dimineața, Ierusalime!

Ierusalimul văzut de pe Muntele Măslinilor, cu Moscheea de Stâncă în prim-plan.

Ierusalimul este capitala spirituală a tuturor monoteiștilor. Vocația sa este religia. Așezat pe vârful munților, fără teren agricol, în afara căilor de comunicații, Ierusalimul a fost dintotdeauna un centru prosper și foarte căutat. Închinători din toată lumea, evrei sau creștini, au făcut tot ce au putut pentru a vizita acest oraș, golindu-și sufletul și buzunarele. Nu vom întâlni catedrale monumentale și nici construcții grandioase, dar pietrele lui, grotle, văile și dealurile sunt martorii celor mai importante evenimente din istoria mântuirii. Pelerinii vor să fie acolo unde peste o mie de ani a locuit Șechina – slava lui Dumnezeu. Ei vor să se roage acolo unde S-a rugat Mântuitorul lor și să se închine acolo unde a murit și a înviat. Iată de ce Ierusalimul este unic și de neuitat. Iată cum religia îl face cu adevărat mare și prosper.

Bună dimineața, Ierusalime! Bună dimineața!

Soarele a răsărit de mult peste zidurile tale. Cu patru mii de ani în urmă i-a trezit la viață pe iebusiți, care au pus prima temelie pe aceste stânci. Apoi, în jurul altarului de dimineață, s-au întâlnit regi și patriarhi, punând bazele primului serviciu de închinare: Melhisedec și Avraam. Odată pornit la drum, soarele nu mai poate fi oprit. Razele sale tot mai puternice și mai fierbinți i-au ridicat pe David și pe Solomon, care, acum trei mii de ani, au așezat coroana regală peste zidurile tale. Atunci când marile imperii antice intrau în noaptea istoriei, tu te răsfați în lumină și căldură. Palatele tale au fost întrecute de Templul tău, a cărui faimă a ajuns până la capătul pământului, aducând la porțile tale regi și regine. Un nor de slavă ți-a mângâiat fruntea, spunându-ți că ești preaiubitul Domnului.

Nici norii, nici furtunile nu te-au speriat, chiar dacă pentru un timp ai fost învăluit în

ceață. Ai apărut mai frumos și mai grandios. Soarele tău a atins apogeul în zilele lui Isus Nazarineanul, acum două mii de ani. Prezența Lui la Templu a însemnat mai mult decât norul slavei de altădată. Pașii Lui de la Ghetsemani la Golgota au rămas mai adânc săpați în stâncă decât urmele palatelor regale.

Ierusalime, ai preferat să alegi mai degrabă umbra lui Isus decât lumina Lui. Se aud mai degrabă clopotele bisericilor decât cuvintele Evangheliei, iar de atunci soarele tău a început să coboare. Ai cunoscut momente de jale care cu greu pot fi descrise. Ai întâmpinat furtuni și dușmani care ți-au schimbat nu numai forma, dar și numele, și credința.

Prezența Lui la Templu a însemnat mai mult decât norul slavei de altădată.

Pentru o lungă perioadă de timp, aproape că ți-ai uitat menirea spirituală. Un nume păgân și închinători păgâni ți-au inundat străzile. Se părea că vei fi pentru totdeauna pierdut sub flamura semilunei. Dar ceva mai puternic ca piatra și mai tare ca moartea a răsărit din tine. Soarele tău a refuzat să apună. În lumina crepusculului, ne apari din nou tânăr și frumos, ca în zilele de odinioară.

Ca un pelerin întârziat, după patru mii de ani de istorie, picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime. Vreau să calc pe urmele săpate în stâncă și marcate cu lacrimi și sânge. Vreau să mă opresc pentru o clipă ca să-mi pătrundă în suflet cuvintele Cântării lui David, vocea preoților tăi și glasul plin de iubire al Mântuitorului.

Un oraș de piatră

Când ajungi la Ierusalim, observi că de jur împrejur sunt munți de piatră cu foarte puțină vegetație și copaci. Când pășești în oraș, te întâmpină case, palate și blocuri, toate construite

Lacrima Domnului, biserică-monument de pe Muntele Măslinilor.

numai din piatră. Gardurile, băncile din parcuri, monumentele, toate sunt făcute din aceeași piatră comună de calcar. La pavajul străzilor sau la mesele restaurantelor s-a folosit aceeași piatră. Ești îndreptățit să spui: Acesta este un oraș al pietrei!

Un turist, asemenea nouă, după câteva zile de pelerinaj prin Ierusalim, este uimit de această constatare. Nedumerit și curios, oprește un bătrân evreu și-l roagă să-i explice enigma pietrei omniprezente. „Ei tinere”, răspunde evreul, „este o poveste lungă. Cu două mii de ani în urmă, romanii ne-au distrus Templul. N-a mai rămas din el decât un zid lateral din anexa platformei. Acolo ne ducem noi pentru a ne ruga și pentru a plânge gloria trecută. Ori de câte ori ne rugăm și lacrimile ne curg din ochi, simțim că o piatră ne cade de pe inimă, ușurându-ne. Iată de ce Ierusalimul este plin de pietre!”

Un oraș al rugăciunii

În niciun alt oraș din lume nu întâlnești mai mulți oameni rugându-se ca aici. Strigătul strident al muezinului¹ se aude devreme, de dimineața până târziu seara, făcându-te să tresari de nedumerire. Clopotele bisericilor își anunță și ele închinătorii că au loc servicii religioase. Dar, poate nimic nu este mai pitoresc și mai specific acestui oraș ca sunetul cald al șofarului sau al sirenei, care te trezește din ritmul cotidian și te face să întrebi: „Ce este acesta?”

În parcuri, în stații de autobuz, la colțuri de stradă, în tramvaie și în mașini, poți întâlni oameni care se roagă sau citească din cărțile de rugăciune. Nimeni nu-i deranjează și nimeni nu-i privește cu uimire; ei fac parte din tabloul orașului și-i dau farmec și culoare. Procesiuni de zeci, sute sau chiar mii de persoane străbat străzile orașului cu cântări pe buze, cu ramuri de copaci în mâini sau cu lumânări aprinse. Merg liniștiți și calmi, netulburați de nimeni. Aceasta este vocația Ierusalimului, pentru aceasta au venit, sau chiar s-au mutat, în acest oraș.

Un oraș al odihnei divine

Ierusalimul este orașul cu cele mai multe zile libere. Dacă te duci în cartierul de răsărit

¹ Muezin – deservent cultic musulman, care cântă la stația de amplificare a fiecărei moschei, de cinci ori pe zi, un mic cântec specific. Acest cântec reprezintă chemarea la rugăciune pentru musulmani, care părăsesc casa, munca și se duc la cea mai apropiată moschee ca să se roage.

în ziua de vineri, aproape toate magazinele sunt închise, iar grupuri mari de închinători musulmani blochează drumul spre Muntele Templului, locul lor de rugăciune. Duminica este cunoscută doar prin simfonia de clopote care răsună din toate bisericile creștine. Doar puțini creștini își închid magazinele ca să meargă să se roage. Cu totul altceva este când se apropie Sabatul.

Forfota se potolește vineri după-amiază pentru ca, spre seară, străzile să fie aproape pustii. Bărbații se îndreaptă spre casă cu buchete de flori în mâini, pentru ca Sabatul să fie întâmpinat cu flori. Toate magazinele sunt închise, așa că nu mai găsești nimic de cumpărat. Niciun autobuz, camion sau tramvai nu mai circulă timp de o zi. Ocupând întreg spațiul rezervat mașinilor, pe mijlocul străzilor, copiii împreună cu părinții lor se îndreaptă spre locurile de închinare.

Casele sunt curățate și aranjate pentru a întâmpina Sabatul. Femeile aranjează masa de Sabat cu setul special numai pentru această zi. Florile și candlelabrul cu șapte brațe sunt așezate pe masă. Luminile se aprind, în timp ce cântările și versetele psalmilor se înalță spre cer. A început Sabatul – ziua de odihnă – și totul se oprește pentru a-I aduce laude și mulțumire lui Dumnezeu. Este minunat să petreci un Sabat la Ierusalim!

Eram la Ierusalim într-o zi de vineri seara împreună cu un grup de turiști. Ne-am oprit chiar în centrul orașului, în mijlocul intersecției, pe linia de tramvai, și am început să cântăm un cântec de Sabat. Mai multe ferestre s-au deschis pentru a vedea cine suntem și ce cântăm. Un bărbat a coborât și s-a apropiat de noi. Ne-a întrebat ce facem, ce înseamnă aceasta. I-am explicat că marcăm începutul Sabatului. A început să plângă, a intrat în cercul nostru, a participat la rugăciune și ne-a îmbrățișat. Sabatul ne-a unit la Ierusalim în odihna Creatorului și a Mântuitorului.

Aștept ziua când în acest cerc să cuprindem cât mai mulți oameni. Aștept ziua când la Ierusalim să ne întâlnim în fiecare Sabat în jurul Mântuitorului nostru pentru a-L lăuda.

Prietene, te aștept la Ierusalim într-o zi de Sabat! ■

Grup de pelerini lângă Grotta Ghetsemani, Muntele Măslinilor.

Pelerinaj la Ierusalim, pe urmele Bibliei. Studiul ei în cadrul natural.

Traian Aldea este profesor de arheologie la Institutul Teologic Adventist.

A fost potopul lui Noe universal?

Preluare din revista *Adventist World*, decembrie 2012.

O lectură obiectivă a pasajului din Geneza 6 – 8 demonstrează incontestabil că potopul din timpul lui Noe a fost universal. Motivele pentru negarea acestui aspect se află în surse din afara Scripturii, cum ar fi argumentele științifice și mitologia Orientului Apropiat. Catastrofismul universal nu mai poate fi ignorat. De exemplu, cei care susțin că temperatura planetei este în creștere știu foarte bine că acest fenomen va duce la catastrofe de natură globală. Poate că nu vom demonstra, dincolo de orice îndoială, că potopul a fost universal, însă putem argumenta cu claritate că aceasta este învățătura biblică. Vom prezenta în acest articol câteva date biblice.

1. Universalitatea păcatului. Primele două capitole din Geneza prezintă crearea planetei noastre și a tuturor formelor de viață de pe ea. Aceste capitole au o perspectivă universală. Chiar dacă primul păcat are loc în Eden, păcatul în sine devine repede un fenomen universal (Rom. 5:12). „Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu; pământul era plin de silnicie” (Gen. 6:11).

Oamenii își stricaseră căile și, pentru a corecta situația, Dumnezeu a trebuit să-i nimicească „împreună cu pământul” (v. 13). Acest accent pus pe universalitatea problemei punctează universalitatea mijloacelor folosite de Dumnezeu pentru a se ocupa de ea.

2. Toți oamenii. Limbajul folosit pentru a descrie oamenii este, de asemenea, universal: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă”; „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ” (v. 3, 6). Este clar că expresia „a făcut pe om” se referă la crearea omului din Geneza 1:26-28. Cu alte cuvinte, Dumnezeu era pe punctul de a pune capăt vieții, nu doar unui anumit grup etnic, ci omenirii pe care El o crease. Păstrarea lui Noe și a familiei lui demonstrează că restul omenirii a pierit în potop: „...n-a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie” (Gen. 7:23).

3. Tot ce avea viață. Limbajul folosit pentru a descrie animalele este universal. Dumnezeu a nimicit „orice făptură de sub cer care are suflare de viață; tot ce este pe pământ” (Gen. 6:17; cf. Gen. 7:22). Limbajul folosit aici ne duce înapoi la Creațiune (Gen. 1:30). În alt pasaj citim: „Și a pierit orice făptură care se mișca pe pământ, atât păsările, cât și vitele și fiarele, tot ce se târa pe pământ” (Gen. 7:21). Dumnezeu a declarat: „Voi șterge astfel de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am făcut” (Gen. 7:4). Din nou, limbajul trimite înapoi la Creație (Gen. 2:6; 1:25). Acesta este „sfârșitul,” sfârșitul escatologic al acelei generații. În timpul potopului, Dumnezeu a judecat omenirea: El a dat oamenilor un timp de probă (Gen. 6:3), a investigat dovezile (v. 5: „Domnul a văzut.”), a concluzionat că pământul era plin de violență (v. 13), a pronunțat sentința (v. 7) și a aplicat-o creației Sale (Gen. 7:11-24).

4. Toate apele. Cuvântul evreiesc *mabbul* este folosit exclusiv pentru a se referi la potopul lui Noe, nu la diferite potopuri locale. Aceste ape au distrus toate ființele vii, inclusiv oamenii (Gen. 6:17), și au acoperit cei mai înalți munți ai planetei (Gen. 7:20). Ploaia torențială și ruperea izvoarelor din interiorul pământului au durat 40 de zile (v. 17). Noe a așteptat în interiorul corabiei 1 an și 10 zile (v. 11; Gen. 8:13,14).

Potopul a fost un act divin pe care, probabil, nu vom fi capabili niciodată să-l explicăm prin studiul naturii înconjurătoare. A fost un act divin de reînnoire a pământului aproape de condiția sa originară, urmat de actul divin al re-creării printr-un legământ veșnic cu oamenii și cu natura. Când păcatul a cucerit aparent întreaga lume, Dumnezeu a păstrat pentru Sine o rămășiță credincioasă prin care Își va împlini planul pentru această planetă. Această judecată universală împotriva păcatului omenesc a devenit un exemplu pentru judecata universală care va avea loc la revenirea lui Hristos (Mat. 24:38,39). La acel moment, El Își va păstra rămășița din timpul sfârșitului. ■

Ángel Manuel Rodríguez a fost directorul Institutului de Cercetări Biblice.

Muzica în închinare – scop sau mijloc?

Muzica sacră – o experiență personală

Muzica este o modalitate de exprimare care depășește puterea de influență a limbajului verbal, chiar și atunci când este însoțită de text. Muzica poate fi mai elocventă decât un discurs și mai convingătoare decât orice primim prin celelalte simțuri. Ea este o hrană pentru minte și constă într-un flux de stări și trăiri interioare, prin care omul tinde în permanență ori către sacru, ori către profan (demonic).

În mod natural, muzica este un rezultat al experienței personale. Facem trimitere în acest sens la cântările biblice, care erau nemijlocit legate de o întâmplare sau o situație din viața personală a autorilor. Din această perspectivă, funcționalitatea muzicii era legată de utilitatea ei, considerată ca fiind *bună* sau *rea*, în funcție de necesitățile rituale.

Se pare că, în perioada contemporană, datorită posibilităților enorme de stocare a muzicii cântate, percepția societății asupra funcționalității muzicii se rezumă la aspecte pur estetice – *frumoasă* sau *urâtă*. În consecință, apare tendința de *ascultare* a muzicii în detrimentul *cântării* acesteia și dispare relația directă și necesară dintre experiența personală a cunoașterii lui Dumnezeu și cântarea efectivă. De asemenea, orientarea după gust determină confuzie când vorbim despre muzica sacră, preferându-se spectacolul ca mod muzical de închinare.

Ținta supremă a muzicii ca mijloc de formare

Când scopul muzicii sacre este pur estetic, lipsit de experiența cunoașterii lui Dumnezeu, când ce se cântă în cadrul serviciilor divine nu are nicio rezonanță cu trăirile tainice ale inimii, atunci cântarea publică devine o formă ritualică, îndoielnică, golită de sensul și de puterea transformatoare a închinării. Este nevoie să înțelegem încă o dată că rolul cântărilor cu comunitatea se concretizează în ocazii de *participare activă*

la *actul închinării*. Atunci cântarea devine o jertfă *personală*, o rugăciune venită dintr-o inimă curată.

Muzica este un *mijloc* de formare și de educare și ar trebui manifestat atât în familie, cât și în biserică, având ca *scop* lauda lui Dumnezeu. Cântările comune ar trebui să aibă o pondere însemnată, deoarece ele pregătesc inimile pentru rostirea Cuvântului. Pentru învățarea cântărilor mai puțin cunoscute, se poate crea un timp special, de exemplu în cadrul Școlii de Sabat. În acest sens, rolul instrumentistului în conducerea muzicală a serviciilor divine este extrem de important. El trebuie să însoțească muzical comunitatea, lăsând ca atenția să fie îndreptată către Mântuitorul, nu către propria persoană. Aceeași atitudine trebuie manifestată și atunci când acompaniază corul sau soliștii.

Formarea de coriști sau de instrumentiști reprezintă o investiție educativă care oferă tinerilor un sens și un loc în biserică. Printre cele mai importante avantaje pe care le aduce corul este și acela că îi unește pe tineri și îi integrează în comunitate. Dirijorul câștigă tinerii atunci când *alege un repertoriu adecvat* pentru puterea lor de înțelegere și pentru posibilitățile tehnice ale corului și *crează proiecte* în care implică formația sa.

Repertoriul sacru se deosebește de orice fel de altă muzică și este inspirat de un singur Duh. Responsabilitatea alegerii repertoriului sacru, atât pentru fondurile poeziilor și fondurile pentru strângerea darurilor, cât și al cântărilor corale, al grupurilor, al soliștilor, este enormă. Soluția? Numai cunoscând semnătura autorului poți distinge autenticul de fals.

Prinde chemarea ca, indiferent în ce poziție ești, să cânti mai degrabă decât să ascuți. Această putere se va vedea în felul cum arăți și în felul cum vorbești, ca o lumină care nu poate să rămână niciodată ascunsă! ■

Mihai Bejinariu are un doctorat în muzică, este profesor la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” și asistent universitar la Universitatea de Muzică din București.

Persecuții în primii ani de „libertate” comunistă

În fața a ceea ce era considerată o „ofensivă” misionară adventistă fără precedent, atât autoritățile centrale, cât mai ales autoritățile locale, începând cu anul 1945, au luat măsuri severe pentru limitarea și, ulterior, interzicerea activității misionare a bisericii.

Colportorii, în fața persecuției

Primii credincioși adventiști care au avut de suportat cele mai dure măsuri represive ale regimului, chiar la câteva luni după ieșirea din ilegalitate (august 1944), au fost colportorii. Există în arhiva Bisericii Adventiste numeroase

declarații ale colportorilor care, deși aveau legitimații și vindeau cărți aprobate de cenzură, au fost deseori arestați, bătuți, li s-au confiscat cărțile și au fost trimiși, din post în post, în fața tribunalelor pentru a fi judecați. Astfel, Ion Vrânceanu, din Onești, a fost arestat în data de 18 aprilie 1945, în comuna Valea Rea. Deși avea autorizația Editurii Graiul Literar și a Prefecturii județului Bacău, a fost bătut de preot și arestat. De asemenea, primarul adventist al comunei Bumbești-Jiu, Toma Dănăiață, menționa în declarația sa din 15 septembrie 1945 că a intervenit la Parchetul Tribunalului Târgu Jiu pentru eliberarea a două tinere care fuseseră arestate și purtate din post în post. În urma intervenției, colportoarele au fost eliberate. Constantin Petrea, din Bacău, declara că, în data de 8 ianuarie 1946, a mers într-o comună din județul Vaslui, unde a primit din partea șefului de post și de la primărie aprobarea pentru a vinde cărți religioase. După două zile de colportaj, a fost căutat de preot și, când i-a arătat aprobările, preotul a afirmat: „Aici eu sunt primar, sunt jandarm, prefect, eu sunt și ministrul Groza și tot ce vrei, iar peste mine nu trece nimeni.” A fost arestat, împreună cu alți trei colportori, din ordinul prefectului. După 3 zile de transfer din post în post, au fost eliberați.

Persecuții religioase aprige au fost declanșate nu numai de preoți, jandarmi și prefecti, ci și de către organele Securității. Unii credincioși au suportat în acești primi ani de „libertate” comunistă torturi ca în Evul Mediu. Un credincios adventist, de 61 de ani, din comuna Dumbrăveni-Târnava Mică, Istrate Mazilu, a fost arestat și anchetat de Securitate în data de 4 aprilie 1949. A fost torturat pentru a recunoaște că a scris pe o foaie de calendar, găsită în piață, un text din Biblie: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat.”

La ora 1:30 noaptea, a fost adus din arestul Securității și somat să recunoască fapta. I-au pus cătușele la mâini în spatele genunchilor și au

introdus un drug de fier între mâini și genunchi. L-au ridicat și au pus drugul pe două mese, fiind astfel atârnat cu capul în jos. Au început să-l lovească la tălpi până când au rupt un băț gros de salcâm. L-au legat cu un prosop la gură ca să nu i se audă strigătele.

Două persoane l-au bătut cu schimbul, înlocuindu-se una pe cealaltă de patru ori. Cel torturat a putut număra până la 20 de lovituri, apoi și-a pierdut cunoștința. L-au dezlegat și, după ce și-a revenit, a fost pus să meargă prin cameră. Pentru că nu putea, l-au împins de la unul la altul cu lovituri în stomac și în spate. L-au dus pentru un timp scurt în beci, după care l-au readus pentru bătaie. A refuzat în continuare să accepte că el a scris textul pe foaia de calendar. A rămas în beciul Securității timp de patru zile, fără mâncare, apoi a fost dus la Blaj, unde a fost din nou ținut flămând timp de alte trei zile. A patra zi l-au pus să scrie cu mâna lui cuvintele de pe calendar pentru a compara scrisul. În total, a fost ținut închis 14 zile. Când a fost eliberat, i s-a interzis să mai meargă la adunarea adventistă, spunându-i-se că numai Biserica Ortodoxă este liberă.

Arestarea lui Gheorghe Rădoi

Într-o adresă a Direcției Securității Teleorman, din 20 februarie 1951, către Securitatea Zimnicea, se recunoștea că, „în ultimul timp, majoritatea raioanelor de Securitate trec la arestări fără o prealabilă aprobare din partea regiunii”, deși ordine anterioare precizau: „Nicio arestare nu se va putea face decât în baza unei prealabile aprobări, exceptându-se cazurile de flagrant delict [...]. În special, preoții nu vor putea fi arestați decât cu aprobarea Direcției Generale a Securității Statului.”

În acest context se înscrie și arestarea abuzivă a pastorului adventist din Piatra Neamț, Gheorghe Rădoi. În declarația sa, pastorul preciza că, în august 1950, în perioada concediului legal, a mers împreună cu familia în localitatea Bicazul Ardelean. Deși s-a prezentat la miliție și a arătat actele care dovedeau că era în concediu, a fost arestat de Securitatea din Tulgheș. În timpul cercetărilor a fost bruscat, lovit și amenințat cu împușcarea. A fost bătut de mai mulți angajați ai Securității cu bastonul de cauciuc, a fost băgat într-un beci întunecos și din nou amenințat cu pistolul. După ce a fost anchetat timp de trei zile, a fost eliberat și somat să părăsească localitatea.

Arestări în armată

Până în anii 1947-1948, tinerii adventiști au efectuat stagiul militar în unități de instrucție ale armatei. Ulterior, înmulțindu-se cazurile de neparticipare la instrucție și la alte activități în ziua de sâmbătă, s-a luat hotărârea ca adventiștii să efectueze stagiul militar în unități militare de muncă, dar și aici conducerea unităților s-a confruntat cu aceeași atitudine.

În urma unor tratamente dure (încarcerări și bătăi), unii tineri au „cedat” și au acceptat să lucreze sâmbăta. Alții au rămas însă fermi în atitudinea lor și, în urma eșecului metodelor folosite pentru a-i constrânge să lucreze, au fost trimiși în judecată în fața Tribunalului Militar. Toți tinerii adventiști care au ajuns în fața acestor tribunale și nu au renunțat la convingerile lor au fost condamnați la închisoare cu pedepse variind între doi și zece ani. Executarea pedepsei avea loc în special la canalul Poarta Albă. Pedepsele efectiv executate erau între doi și patru ani.

În lagărele de muncă forțată, toți deținuții adventiști au fost confrunțați cu aceeași problemă – obligația de a lucra sâmbăta. Au încercat fără succes să le explice comandanților că motivul pentru care se aflau în închisoare era tocmai refuzul lor de a lucra sâmbăta și că, dacă ar fi muncit în această zi, nu ar fi fost deținuți.

Răspunsul autorităților la adresele înaintate de conducerea Uniunii pentru apărarea militaților adventiști, în prima perioadă a acestui val de arestări, a fost acela că „adventiștii trebuie să se încadreze în legile statului și nicidecum statul în prevederile cultului”. Unii dintre cei arestați pentru că refuzau să lucreze sâmbăta au fost condamnați a doua oară și chiar de trei ori pentru același motiv. Iată mărturia unui soldat adventist:

„În primul proces am fost condamnat la trei ani și șase luni. După eliberarea din închisoare, trebuia să mă prezint la comisariat pentru a fi încorporat din nou. Am fost întrebat dacă am lucrat sâmbăta la pușcărie sau nu, dacă voi lucra în armată după a doua încorporare sau nu. La toate aceste întrebări am răspuns: «Nu! Nu am lucrat și nu voi lucra în zilele de sâmbătă». Am fost încorporat din nou și repartizat la o formație de muncă în port, la descărcat de vagoane. Pentru că nu am lucrat sâmbăta, am fost condamnat la șase ani de închisoare.”

În acele vremuri, credința costa mult. Era de mare valoare. Dar astăzi? ■

Gheorghe Modoran este profesor de istorie bisericească la Institutul Teologic Adventist.

Jurnal de pe câmpul de luptă

Soldatii erau gata. Armamentul era pregătit. Strategia de atac era gata. Toate acestea sunt reale și se întâmplă chiar în zilele noastre. Ne-am întâlnit la Stupini pe o durată de trei zile, o armată de peste optzeci de tineri – studenți valdenzi – gata să luptăm pentru a cuceri sufletele oamenilor, prizonieri în lagărele armatei inamice. Era o bucurie de nedescris în rândurile noastre pentru că aveam această onoare.

Armele din dotare

Fiecărui soldat i-a fost adus la cunoștință planul de atac. Frontul pe care trebuia să ne desfășurăm activitatea erau principalele puncte de circulație pietonală din Brașov. Aveam gentuțe special pregătite pentru război, iar în ele aveam gloanțele confecționate la Editura Viață și Sănătate: *Destinul planetei și Lumea noastră, încotro?* Acestea trebuiau mănuiți cu mare delicatețe și cu un zâmbet cât mai plăcut.

Momentul ofensivei era unul potrivit, 28.12.2012, la o săptămână după misterioasa zi care i-a tulburat pe mulți prin prevestirea sfârșitului. Ne-am echipat cu cele necesare și am pornit într-o ordine reprezentativă pentru armata lui Hristos. Ajungând la destinație, fiecare sub conducerea unui lider, am început campania cu multă voioșie, știind că luptăm pentru cea mai nobilă cauză, aceea de a dărui muniția libertății unui popor înrobite de cel rău.

Gloanțele zburau în toate părțile, iar în mare parte și-au atins țintele. Cei care le primeau parcă plecau mai vii decât atunci când nu le aveau. Îngerii cerului au fost alături de noi și am avut o mare biruință.

Luminând Brașovul

Brașovul era aglomerat de localnici și turiști. Absorbiți de atmosfera sărbătorilor, de becuțele colorate și vitrine frumoase, păreau să uite de bezna și lipsa de frumos din viața lor. Înțelegând că întunericul lipsei de cunoaștere a sensului vieții și a perspectivei reale a viitorului va fi tot mai dens în inimile lor, am fost motivați să le oferim adevărata lumină.

Deși afară era frig, iar geanta, destul de grea, am considerat un privilegiu s-o purtăm pentru Cel care a purtat povara crucii în locul nostru. Cunoscând dragostea Lui pentru oameni și *destinul planetei*, ne-am întins mâinile spre oameni cu acest singur cadou cu efecte veșnice.

Bucuria că putem fi purtători de lumină ne-a întărit curajul, iar cuvintele „mai avem nevoie de cărți” au fost deseori repetate.

Nu putem nega faptul că au fost câteva persoane cu răni minore la nivelul eului din cauza unor respingeri, dar fiecare aveam la noi unguentul Duhului Sfânt, care ne-a ajutat să ne revenim în câteva clipe și ne-a dat tăria de a merge înainte, cu zâmbetul pe buze.

Am mărșăluit ca niște adevărați soldați și niciun refuz nu a putut opri energia, entuziasmul și zelul pe care Dumnezeu le-a pus în noi. Cu ajutorul Lui, mii de lumini au fost aprinse.

O carte pe secundă

Unii dintre noi au terminat muniția, conștând în 60 de cărți, în mai puțin de o oră de la startul luptei. Ne-am bucurat când am reușit să ne reîncărcăm gențile și să continuăm.

În aproximativ 90 de minute, am atins peste 5 000 de oameni. Asta înseamnă cam o carte pe secundă! După două ore, a trebuit să încheiem asaltul.

În final, au fost date peste 5 500 de cărți, plus alte câteva sute care au fost oferite pe drumul de întoarcere acasă.

Impresii de pe front

„Aș vrea atât de mult să mai stau, pentru că mă simt atât de fericit!” era atitudinea fiecărui ostaș din batalion.

La altarul de seară, sufletele noastre preapline au izbucnit în cântări de recunoștință, în rugăciuni de mulțumire și împărtășire a experiențelor. Prin puterea Lui au avut biruințe minunate atât cei exuberanți, cât și cei timizi, cei sociabili, dar și cei mai puțin vorbăreți. Dumnezeu a lucrat prin toți cei care și-au lăsat talentele în mâna Sa.

Un coleg mai timid, cu o voce calmă, ne-a mărturisit că nu avea deloc obiceiul să insiste în fața oamenilor, însă când o persoană l-a refuzat politic, mergând mai departe, el l-a urmat și, în timp ce mergeau, i-a spus: „Totuși, domnule, această carte este o comoară!” Întorcându-se spre el, domnul respectiv i-a spus că a citit multe cărți bune, dar în niciuna nu a găsit o comoară, apoi l-a întrebat despre ce este vorba. Colegul nostru i-a răspuns că subiectul principal pe care cartea îl abordează este mântuirea. „Mântuirea?” a întrebat uimit omul. „Asta e ceea ce cauți! E subiectul care mă frământă cel mai mult.”

Multe alte persoane de pe stradă ne-au mulțumit simplu pentru dar, altele ne-au cerut numărul de telefon, ne-au invitat la ele acasă, ne-au pus întrebări despre subiecte biblice, iar altele au cerut adresa bisericii.

Alte locuri cucerite

Inamicul a răspândit atât de mult întuneric în lumea noastră! Atât de mulți oameni sunt lipsiți de speranță, de lumina pe care doar Cuvântul o poate da! În campania noastră, am făcut popas și în alte două locuri în care zâmbetul a fost uitat de mult, iar flacăra speranței abia mai pâlpâia: căminul de vârstnici și adăpostul de noapte.

În ambele locuri, vocile noastre tinere s-au unit în cântece despre nașterea Mântuitorului, dar și despre cel mai mare dar: jertfa Lui și speranța revenirii Sale. Inimile noastre pline de entuziasm n-au cântat doar despre nașterea Pruncului Isus. Cu zel, am dus povestea până la capăt, pentru ca minunata veste a mântuirii să alunge orice fir de întuneric și să lumineze fiecare inimă deschisă.

Lacrimi amestecate cu zâmbete de recunoștință au început să se ivească din ochii străjuți de riduri atunci când am oferit micul nostru dar ce ascundea însă comori veșnice. Acestea ne-au motivat și mai mult pentru a lupta să-i

facem fericiți. Pentru adăpostul de noapte, fiecare tânăr avea în mână o carte, o făgăduință, un baton de cereale, o banană și o scrisoare de încurajare. Bucuria era nespus de mare în ambele tabere. Am plecat din aceste locuri rugându-ne ca sărmanele suflete să găsească Speranța. Am simțit încă o dată binecuvântarea lui Dumnezeu atunci când alegi să lupți slujind. Toți soldații I-am dat slavă, pentru că și aceste două asalturi au avut un final fericit.

Gânduri finale ale soldaților

Noi, tinerii, ne dorim să ducem această luptă până la final. Potențialul pe care îl are această armată pentru slava lui Dumnezeu este nelimitat. Pentru Domnul, suntem gata oricând și oriunde.

Suntem recunoscători celor care au contribuit în vreun fel la desfășurarea acestei campanii și vă mulțumim că ne ajutați să ne găsim locul în frontul slujirii. Aici găsim adevărata satisfacție și scopul pentru care trăim. Ne-am bucura dacă am avea aceste ocazii mai des, pentru că ele ne ajută să ne consolidăm relația cu Dumnezeu și să punem în practică tot ce am învățat până acum. Mulți alți tineri s-ar implica mai mult dacă ar fi încurajați să participe. Am vrea să mergem în toată țara, în special în orașele mari, pentru a răspândi mesajul plin de putere al Cărții Anului 2013. Așteptăm doar să fim chemați, să fim încurajați, să fim susținuți!

„Cu o asemenea armată de lucrători, care ar putea fi formată din tinerii noștri, pregătiți cum se cuvine, cât de curând ar putea fi dusă întregii lumi solia despre un Mântuitor răstignit, înviat și care va reveni în curând!” (*Educație*, p. 272)

Este timpul potrivit, avem și mesajul pentru acest timp, și armamentul potrivit. Este metoda susținută de Spiritul Profetic. Sunt, în biserică, tineri gata de misiune și care abia așteaptă să facă parte din batalionul lui Isus. Ne rugăm ca acest spirit de valdenz și soldat al lui Hristos să fie molipsitor pentru întreaga biserică. Amin! ■

Ela și Adelin Bortiş sunt studenți la Institutul Teologic Adventist.

Tu zici că ești laodiceean... și nu știi...

Biserica, în totalitatea ei, nu a fost niciodată perfectă, chiar dacă a fost și este pentru mulți un mediu prielnic pentru dezvoltare și maturizare spirituală. Se crede printre noi că secțiunea celor șapte biserici din Apocalipsa 2 și 3 simbolizează șapte perioade mari din istoria creștină, începând cu era apostolilor și culminând cu revenirea Domnului Isus¹. În această schemă, noi, cei care citim aceste rânduri, suntem la coada listei nu doar din punct de vedere numeric, ci și calitativ. A fi laodiceean a devenit sinonim cu a fi într-o situație spirituală aproape fără leac. Pe bună dreptate, ne întrebăm așadar: poate ieși ceva bun din Laodiceea?

Mai mult decât laodiceeni

Sunt câteva motive serioase care ne obligă să lărgim tabloul care descrie biserica zilelor noastre. Biserica de azi nu este doar Laodiceea, ci însumează toate caracteristicile celor șapte biserici din Asia Mică. Iată argumentele: (1) La sfârșitul secolului I, când scria Ioan, existau toate cele șapte biserici. Erau așadar creștini încropiți încă din prima generație. Apoi, dacă a fost un moment în istoria creștină când toate cele șapte biserici au existat simultan, de ce ar trebui să considerăm că în timpurile noastre lucrurile stau altfel? (2) Laodiceea nu este prin excelență biserica timpului sfârșitului. Interesant este că, în timp ce Isus nu promite explicit comunității laodiceene că va veni în timpul ei², o spune bisericilor din Efes (2:5), Smirna (2:16), Sardes (3:3) și Filadelfia (3:11). Toate formează biserica de la sfârșit, în timpul căreia Domnul Hristos revine. (3) În interpretarea clasică, o singură biserică reprezintă o singură perioadă istorică. Cu toate acestea, caracteristicile unei biserici se regăsesc în toate erele. De exemplu, Smirna este considerată convențional biserica persecutată între anii 100 și 313 d.Hr., dar a existat vreo perioadă în care creștinii să nu fi fost persecutați măcar într-o parte a lumii? Doar anul trecut îmi povestea un coleg pastor din Indonezia cum, în urmă cu 10 ani, musulmanii indonezieni decapitau creștini pe stradă, indiferent de culoarea confesională. (4) În fine, Ellen White aplică Bisericii Adventiste mesajul către Laodiceea, dar și scrisorile către Efes³, Sardes și celelalte biserici⁴.

Concluzia este că secțiunea celor șapte biserici este o radiografie a întregii biserici creștine de-a lungul secolelor, toate caracteristicile fiind prezente în același timp, chiar dacă anumite perioade și zone geografice se regăsesc mai bine într-un profil sau altul. Așadar, situația noastră este mai complexă decât a laodiceenilor, deoarece avem și alte probleme, dar este și mai încurajatoare, Apocalipsa punând în lumină și aspectele pozitive ale bisericilor. (Laodiceea nu

are aspecte pozitive.) Să privim mai îndeaproape ce avem și ce ne lipsește, prin prisma tuturor celor șapte epistole ale lui Isus către biserică.

Știi faptele tale

Unii dintre noi, fie ca indivizi, fie ca biserică, ne asemănăm mai mult cu creștinul din Efes. Astfel, avem calități de invidiat, cum ar fi suferință neobosită pentru credință și răbdare, totuși nu răbdare cu cei care au o credință falsă (2:2-4). Pe aceștia din urmă îi dovedim cu ușurință greșiți. Efesul i-a respins chiar și pe nicolaiți, a căror influență este puternic simțită în Pergam și Tiatira. Ce lipsește totuși este prima dragoste. Cred că vă puteți imagina cum este un creștin care îl corectează pe un altul cu o iubire de mâna a doua. Lipsa dragostei dintâi este păcat, din moment ce necesită pocăință (2:5).

Alții, ca cei din Smirna, sunt în necaz, sărăcie, batjocură, închisoare, suferind chiar și martiraj, toate din pricina credinței (2:9,10). Isus, care Se prezintă fiecărei biserici într-un mod particular, este, pentru Smirna, Cel ce a murit și a înviat (2:8). Nimic mai potrivit pentru situația lor, dar și pentru credibilitatea promisiunii: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (2:10).

*Dumnezeu ne șoptește în plăcerile noastre,
ne vorbește în conștiința noastră
și strigă la noi în durerea noastră.*

Pergam și Tiatira sunt la fel. Aici nicolaiții sunt tolerați, având acces chiar și la case mari. În Pergam sunt asemănați cu Balaam, care este sfetnicul lui Balac, în Tiatira, cu Izabela, soția lui Ahab. Despre secta nicolaiților nu știm mai nimic în afara lui Apocalipsa 2. Părinții bisericii care fac referire la ei (Irineu, Hipolit, Clement de Alexandria, Tertulian etc.) rescriu informațiile, din Apocalipsa, la care mai adaugă ceva legendă și imaginație⁵. Despre învățatura și practica lor, Ioan spune că sunt două componente: alimente jertfite idolilor și curvie. În contextul greco-roman al Asiei Mici, acestea erau asociate cu închinarea la zei și petrecerile bărbaților greci, la care soțiile nu participau, ci numai damele de companie. Hristos îi muștră pe păstorii acestor două biserici pentru că tolerează aceste lucruri.

Sardes este o biserică ce trăiește în trecut. Are încă o bună reputație, dar asta-i tot. În realitate este moartă (3:2). Deșteaptă-te, i-aș spune eu, și nu te mai îmbăta cu texte precum: ce bine era pe vremuri! Leacul nu este decât pocăința și în-

tărirea fitilului care mai arde încă. Fii cine cred alții că ești! Filadelfia este excepțională, la fel ca Smirna, neprimind nicio muștrare. Laudele Domnului Hristos culminează cu promisiunea unei uși deschise (3:7,8). Aceasta reprezintă, probabil, accesul direct în cer din Apocalipsa 4:1. Este o ușă a oportunităților providenței și a rugăciunii, iar noi ne-am făcut adesea vinovați de indiferență.

Laodiceea este vameșul din parabola lui Isus care se bucură că nu este ca ceilalți. Îi vede pe toți inferiori și nu știe că el este cel mai jos (3:15-17). Isus Se prezintă Laodiceei drept „Începutul zidirii lui Dumnezeu”, ceea ce pentru unii este echivalent cu faptul că Isus a fost prima creație a Tatălui, nu tocmai egală cu El. Se înșală din lipsă de cunoștință. Cuvântul grecesc *arché* înseamnă printre clasicii greci începutul absolut sau cauza primară. Hristos este aici Creator, nu creatură. Aceasta le spune creștinilor laodiceeni că Isus nu are pe ce să zidească refacerea lor spirituală. De aceea e nevoie de o creație de la zero.

Te regăsești în vreunul din tablouri sau în mai multe? Ține minte: El nu și-a pierdut dragostea dintâi, de aceea te muștră și te îndeamnă. C. S. Lewis a spus că Dumnezeu ne șoptește în plăcerile noastre, ne vorbește în conștiința noastră și strigă la noi în durerea noastră⁶. Toate cu un singur scop: „Poate că vor asculta și se vor întoarce...” (Ieremia 26:3). ■

¹ Pentru detalii, vezi *Scrisorile Apocalipsei* de Traian Aldea și *Apocalipsa lui Ioan*, vol. I de D. Popa. Există și inadvertențe ale acestei poziții, cum ar fi: (1) Tiatira, care tradițional simbolizează biserica medievală dintre 538 și 1517, pare descrisă în termeni mai pozitivi decât Sardes, biserica postreformatoarelor, care, imperfectă cum a fost, a reprezentat în mod cert un progres față de creștinismul medieval. (2) În înțelegerea tradițională, de la Efes la Tiatira, bisericile reprezintă întregul creștinism, dar începând cu Sardes, se au în vedere segmente restrânse ale creștinismului, astfel: Sardes este protestantismul post-reformator, Filadelfia sunt mileriiții, iar Laodiceea, biserica așteptătoare. Nu există totuși niciun indiciu în textul biblic care să justifice această configurare.

² Există însă promisiunea: „Iată, Eu vin ca un hoț”, din Apocalipsa 16:15, unde metafora păzirii hainelor poate fi interpretată în relație cu hainele pe care laodiceenii sunt invitați să le cumpere (Apoc. 3:18).

³ Vezi OHC 348.5; ISM 369-370; RH, June 7, 1887.

⁴ Deși Ellen White vede Apoc. 3:14-22 ca aplicându-se în mod special bisericii AZȘ, spune că întregul capitol 3 descrie biserica. Vezi RH, aug. 20, 1903 or 7BC 959.5.

⁵ David E. Aune, *Revelation 1-5:14*, Word Biblical Commentary, vol. 52A (Dallas: Word, Incorporated, 2002), 149.

⁶ G. Curtis Jones, *1000 Illustrations for Preaching and Teaching* (Nashville, TN: Broadman Press, 1986), 145.

Laurențiu Moț este profesor de Noul Testament la Institutul Teologic Adventist.

Chemați la lucrarea împăcării

Vă invit să ne amintim de marele sacrificiu pe care l-a făcut Isus venind în această lume și vă invit să reconsiderăm împreună cel mai mare Dar pe care L-am primit vreodată – Isus Hristos.

În 2 Corinteni 5:19 citim: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.”

Ce promisiune cuprinde acest verset! Dumnezeu era în Hristos, împăcându-ne cu Dumnezeu. Aici avem o minunată imagine a Planului de Mântuire – o imagine a unui Dumnezeu care ia inițiativa pentru a restaura relația pe care o avea odată cu neamul omenesc, o pierdere resimțită acut atunci când omenirea a ales să se despartă de Creatorul ei.

Încercați să vă imaginați acea noapte de demult, din orașul Betleem. Un Copil S-a născut: nu într-un pat confortabil, ci într-un staul – un grajd, înconjurat de creaturile pe care El le proiectase. Culcat în iesle, părea să fie doar un alt bebeluș, născut la o viață modestă, într-o mică familie de evrei. Cu toate acestea, în mod uimitor, El este pe deplin divin și uman. Noi Îl vedem pe Dumnezeu în Hristos, împăcând lumea cu Sine prin

neputința unui Copil, prin credințioșia unui tânăr Tâmplar, prin compasiunea unui mare Vindecător, prin înțelepciunea unui Învățător respectat și prin umilința unui Om nevinovat care întoarce și celălalt obraz. Îl vedem pe cruce, cu brațele întinse, căutând să împăce lumea cu Sine. A venit într-o lume care L-a disprețuit și L-a respins; o lume în care „a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11). Ce fel de Dumnezeu este Acesta care caută să-l salveze pe cel pierdut, care Își iubește vrăjmașii, care rămâne liniștit în fața atacurilor de temut?

Acesta este un Dumnezeu care caută împăcare cu noi. Aceasta este dorința Lui – mai mult decât orice. El dorește să fim cu El nu doar în viitor, ci *acum*.

Împăcare acum

Lucrarea Lui de împăcare nu s-a sfârșit la cruce, ci continuă, pentru că El slujește ca Mare-Preot în sanctuarul din ceruri, slujind în Sfânta Sfintelor, pledând cu sângele Său pentru noi.

Hristos este un participant activ în această lucrare de care vorbim. Ce minunat este să știm că Dumnezeul universului, care a acceptat să Se umilească și să vină în această lume, unde a experimentat încercările și necazurile noastre, este Același Isus care acum ne este Avocat și Mare-Preot în sanctuarul ceresc.

În Evrei 4:15, citim: „Căci n-avem un Mare-Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” Ce minunat să știm că Salvatorul nostru ne înțelege complet! Și, probabil, din acest motiv S-a rugat El, acum 2 000 de ani, nu numai pentru ucenicii Săi, dar și pentru noi, când L-a rugat pe Tatăl Său: „Păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi” (Ioan 17:11).

Chei pentru împăcare

Isus a realizat că era nevoie nu numai să fim împăcați cu El, dar și unii cu alții. De aceea ne-a dat „slujba împăcării” (2 Corinteni 5:18). Toți suntem chemați la această lucrare specială, iar Dumnezeu ne-a împuternicit prin Cuvântul Său (v. 19), care este Biblia. Numai prin Cuvântul Său vom găsi cheile împăcării unii cu alții – mărturisirea, iertarea, speranța și vindecarea. Oricare ar fi dificultățile, disputele și frustrările cu care ne confruntăm acum, Domnul a deschis o cale de reconciliere, de unitate pentru credincioșii Lui.

Viața Lui smerită, lucrarea Lui altruistă pentru alții și imensul Său sacrificiu sunt exemple pentru noi, încurajându-ne să lăsăm la o parte orice ne împiedică să fim împăcați cu El și unii cu alții.

Nou în fiecare zi

Ce dragoste mare ne-a arătat Hristos! Acum, la începutul unui nou an, ne punem ținte noi și ne dorim să le putem atinge, pentru a ne pregăti pentru vremea aceea despre care Isus spunea: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5). Acest miracol al re-creației, al împăcării, nu este limitat de sezon. Este un dar gratuit, oferit nouă în fiecare zi. „Bunătățile Domnului... se înnoiesc în fiecare dimineață”, a scris profetul Ieremia. „Și credințioșia Ta este atât de mare!” (Plângerile lui Ieremia 3:22,23).

„Numai prin Cuvântul Său vom găsi cheile împăcării unii cu alții – mărturisirea, iertarea, speranța și vindecarea. Domnul a deschis o cale de reconciliere, de unitate pentru credincioșii Lui.”

Cum putem fi siguri că împăcarea pe care Hristos ne-o oferă este autentică 24 ore/zi, fiecare zi din an? Fiind conectați cu El prin Cuvântul Său, „cuvântul împăcării”, Biblia, și construind o relație cu El prin rugăciune. Pe

măsură ce ne luăm timp să citim și să studiem Cuvântul Său, vom deveni mai familiarizați cu căile Lui. Și pe măsură ce vom urma exemplul Său, vom deveni mai asemănători cu El, lucrând în slujba împăcării.

Așa cum profeția a anunțat clar că momentul primei veniri a lui Isus este aproape, noi putem, prin cuvântul sigur al profeției din Daniel și Apocalipsa, să știm că vremea celei de-a doua veniri este foarte aproape. Profețiile acestor cărți punctează cu precizie evenimente care au fost deja împlinite.

Privind înainte cu speranță

Privind în urmă la împlinirea exactă a profețiilor, putem privi spre viitor cu speranță și asigurarea că și cele câteva profeții neîmplinite sunt foarte aproape de finalizare. Dacă aveți nevoie de această speranță și asigurare, vă încurajez să studiați aceste profeții și să citiți cartea scrisă de Ellen White, *Marea speranță* (titlul versiunii în limba engleză a cărții *Tragedia veacurilor*). Vă va uimi și vă va inspira.

Pentru versiunea gratuită a acestei cărți în limbile engleză, franceză, spaniolă sau portugheză, vizitați www.thegreathope.org. Pentru alte limbi, vizitați <https://egwwritings.org> și căutați cartea *Tragedia veacurilor*.

Uniți în El

Chiar dacă au trecut 2 000 de ani de când Isus umbla pe drumurile prăfuite ale Palestinei, nimic nu s-a schimbat cu adevărat pe acest pământ. Națiunile puternice încă le asuprașc pe cele mai slabe. Oamenii încă îmbătrânesc și mor. Infrațiunile încă abundă pe pământ. Oamenii încă se înghesuie pentru poziții de conducere. Prietenii, dușmanii, oamenii, în general, încă se ceartă. Cu toate acestea, Dumnezeu este același azi, așa cum a fost și ieri. El este încă în Hristos, împăcând, vindecând, oferind fiecăruia posibilitatea de a fi împreună cu El.

Și într-o zi, foarte curând, îngerii vor apărea pe nori, așa cum au făcut-o cu mult timp în urmă pe dealurile Betleemului, de data aceasta nu pentru a anunța nașterea unui copil, ci pentru a-L însoți pe Rege în slava Lui, venind să-Și ia copiii acasă. ■

Ted N. C. Wilson este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

Dacă știi...

Dacă știi, unește printr-o linie întrebarea cu răspunsul corect.

Luca 1:5

Matei 1:18

Ieremia 31:15

Mica 5:2

Numeri 24:15,17

Isaia 11:1

Luca 2:28-30

Matei 1:6

Luca 2:1

Matei 2:1

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

- Cum se numea profetul care a spus: „Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii...”?
- Cum se numea mama lui Ioan Botezătorul?
- Cum se numea profetul care a spus: „Și tu, Betleeme... din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel...”?
- Cum se numea mama Domnului Isus?
- Cum se numea profetul care a spus: „...o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar va da din rădăcinile lui...”?
- Cine a profetizat: „Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov...”?
- Cum se numea omul care L-a luat pe Pruncul Isus în brațe, zicând: „...au văzut ochii mei mântuirea Ta...”?
- Cine era împărat în Iudeea în vremea nașterii Domnului Isus?
- Care a fost primul împărat din istoria neamului lui Isus Hristos?
- Cine era împărat la Roma în timpul când S-a născut Domnul Isus?

Redeșteptarea în 2013: strategie sau stratagemă?

Asemenea nouă, biserica din timpul lui Samuel simțea nevoia unei schimbări vitale. Însă, fără larmă, redeșteptarea a cuprins întreaga națiune. Strategia a fost formulată concis și concret: „Samuel a zis întregii case a lui Israel: «Dacă din toată inima voastră vă întoarceți la Domnul, scoateți din mijlocul vostru dumnezeii străini și astarteel, îndreptați-vă inima spre Domnul și slujiți-I numai Lui, și El vă va izbăvi din mâna filistenilor»” (1 Samuel 7:3).

Cei patru pași către redeșteptare erau de fapt patru pași înapoi: israeliții au mers prea departe. Redeșteptarea nu era în direcția în care se deplasa viața lor de credință. Întoarcerea „din toată inima” a fost și rămâne punctul strategic decisiv pentru ajungerea la redeșteptarea mult amânată. Însă „a da înapoi” este marea dificultate a fiecărui om, mai ales a celor religioși. Fariseii contemporani cu Domnul Isus și Lucifer sunt două exemple capabile să ne dea de gândit: este extrem de periculos să mergi prea departe.

Chivotul Domnului și stratagama oamenilor

După înfrângerea suferită în fața filistenilor, evreii au vrut să forțeze mâna lui Dumnezeu, recurgând la următoarea metodă: aducerea chivotului legământului pe frontul războiului anti-filistean. Totul s-a terminat cu un și mai mare dezastru (1 Samuel 4). Iată explicația:

„Cât timp au ascultat de sfintele porunci, Domnul a fost cu ei și a lucrat pentru ei prin nemărginita Lui putere, dar atunci când și-au pus nădejdea în chivot, care pentru ei nu mai avea nicio legătură cu Domnul, și nu L-au mai onorat pe Dumnezeu prin ascultare de voința Lui descoperită, chivotul nu le-a putut fi de mai mare folos decât oricare altă ladă. Ei priveau chivotul așa cum neamurile idolatre își priveau zeii, ca și cum acesta ar fi posedat elementele puterii și mântuirii, dar călcau Legea pe care o conținea chivotul. Chiar această adorare a lui conducea la formalism, fățarnicie și idolatrie. Păcatele i-au despărțit de Dumnezeu și El nu le putea oferi biruința până când nu se pocăiau și nu se lăsau de nelegiuirile lor.” (*Patriarhi și profeți*, p. 584, orig.)

Pocăința ne aduce înapoi în răscrucea de unde ne-am rătăcit, iar rătăcirea are o natură subtilă și insidioasă. Chivotul nu este eliminat altfel, adică prin ochii păgânilor. Biserica din timpul lui Samuel nu a mai suportat condiția de a fi diferită de celelalte biserici. „Să fim și noi ca toate neamurile” (1 Samuel 8:20) reprezintă argumentul emblematic al unei religii epuizate de efortul de a-și păstra identitatea.

Deși serviciul cultic pare neafectat, stratagma Diavolului se substituie strategiei Domnului. „Nu era suficient ca sanctuarul și chivotul legământului să fie în mijlocul poporului Israel. Nu era îndestulător ca preoții să aducă jertfe, iar poporul să fie numit «copii ai lui Dumnezeu». Cei ce au continuat să trăiască n-au ajuns să-și regrete păcatul, ci doar să privească chivotul legământului cu o frică superstițioasă.” (*Ibidem*, p. 589)

Strategia redeșteptării

„Și copiii lui Israel au scos din mijlocul lor baalii și astarteel și au slujit numai Domnului” (1 Samuel 7:4). Poporul a luat drumul pocăinței, iar filistenii nu au mai fost biruitori, pentru că Duhul Sfânt Își găsisse loc în inimile israeliților.

Baalii și astarteel cer insistent să primească botezul în rândurile noastre. Zeități vizibile sau tănuite în familii și în suflete își așteaptă verdictul căderii de la guvernarea viețuirii noastre, ca popor al Rămășiței. Stratagama misiunii prin asemănare cu tradițiile și mentalitățile populare nu ne vor umple bisericile cu „filistenii” convertiți. Îndrăzneala de a rămâne diferiți nu este un handicap. Legea din chivot nu ne va ucide, ci va da o nouă viață credinței noastre de zi cu zi.

„Și astăzi este nevoie de o redeșteptare a adevăratei religii a inimii. Pocăința este primul pas pe care trebuie să-l facă cei care vor să se întoarcă la Dumnezeu. Nimeni nu poate face lucrul acesta în locul altuia. Fiecare dintre noi trebuie să ne umilim sufletul înaintea lui Dumnezeu și să scoatem afară idolii. Dacă am făcut tot ce ne stă în putință, Domnul ne va descoperi mântuirea Lui.” (*Ibidem*, p. 590). Așa să ne ajute Domnul în 2013! ■

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

trimite

și tu pe cineva spre cer

SOLA SCRIPTURA

a început
Cursul de citire a Bibliei
prin Sola Scriptura

CUM POȚI ÎNSCRIE PE CINEVA:

- transmite datele de corespondență la numerele de telefon - 021 210 73 80 sau 0747 ²⁴ ²⁵ ⁴ ² BIBLIA
- trimite talonul din pliantul Sola Scriptura prin poștă la adresa - CP 117, OP 10, Sector 2, București
- intră pe www.solascriptura.ro și completează formularul de înscriere